

IGLICE

ŠKOLSKI LIST MEDICINSKE ŠKOLE OSIJEK

BROJ
34

TEMA BROJA: COVID-19

GODINA
OSIJEK, SVIBANJ, 2020. XIII

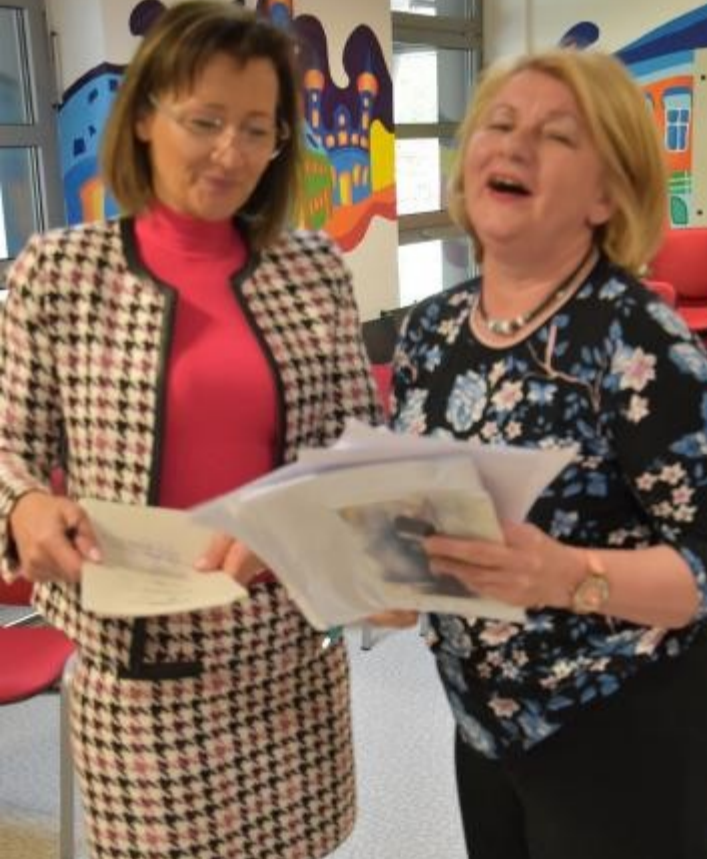
JA U LJUBAV

VJERUJEM...NASILJU NE

NOVI HOBIJI

NOVI PROJEKTI

NOVA RAVNATELJICA

Gdje je što?

4. Ludnica zvana školska godina 2019./2020.
6. Intervju s ravnateljicom
8. Nezaboravna Erasmus iskustva
12. Yes. Please. Thank you.
13. U zemlji šipka i duduka
14. 500 najboljih učitelja Hrvatske
16. Pokreni solidarnost
17. Ja u ljubav vjerujem... nasilju NE
18. Božićni domjenak
19. Iz učionice u virtualni svijet
20. Iskustva u nastavi na daljinu
22. Gdje su naši učenici
24. Nove profesorske snage
26. Maturanti odlikaši
30. Božićna priredba
32. Pravoslavni vjeronauk
34. Planinari
36. Učenici bez ijednog izostanka
38. Suradnja Medicinske škole Osijek i HNK u Osijeku
39. Kamerom po školi
40. Koronarna jezična promišljanja
41. Moja abeceda
42. Ljubav u doba korone
44. Kako misliš da ne mogu istovremeno plesati i trčati?
45. Dan stvaralaštva "Lijepo je što postojiš"
46. Hobiji naših učenika
50. Školovanje u Engleskoj
52. Naši sportaši
56. 1.dt u karanteni
57. Školska zadruga PRO NOS
58. Vicevi o koroni
59. Zabavne Igllice

Riječ urednice

Evo nas napokon, čitamo se nakon pune dvije godine.

Ove godine nas je pogodio i štrajk i pandemija i potresi u Zagrebu, svega je tu bilo, a mi smo se odlučili, usprkos trešnjama, poroditi novi broj Igllice. Kad ti život da limune, ti napravi limunadu. Očito nam je pandemija bila potrebna da posvijestimo koliko nam je školski život bogat (a bilo je puuno toga) i napravimo godišnji pregled.

Budite mi živi i zdravi, čitamo se i sljedeće godine. I PERITE RUKKE!

"Ono što činiš danas utječe na ono što će se dogoditi sutra."

Ralph Marston

Karla Borovečki, 3.g

IMPRESUM

IGLICE

Godina XXIV. Broj 34, svibanj 2020.

Osnivač i izdavač:

Medicinska škola Osijek
Vukovarska 209, 31000 Osijek
Telefon: 031/540-200
Fax: 031/540-215
E-mail:
ured@ss-medicinska-os.skole.hr

Za Školu:
Ravnateljica:
Sanja Dravinski, mag.med.techn

Glavna urednica:

Đurđica Radić, prof.

Urednica:

Karla Borovečki, 3.g

Novinari:

Ana Brdar, Lucija Boljkovac, Sara Marolin, Tonia Javorović, Lorena Bošnjak, Anastasia Ivančević, Anastasija Miroslavljević, Mirna Pejić, Doroteja Arbutina, Vukašin Đukelić, Ivan Nemet, Marija Bunić, Matea Ozanjak, Karla Kolobarić, Marta Mikinac, Petar Vukas, Karlo Ulm, Karla Kolobarić, Dijana Karatović

Grafički urednik:

Krešimir Fabijančić, prof.

Lektorica:

Vesna Kasač, prof., Mirta Faktor, prof., dr. sc. Marina Pilj Tomić, Đurđica Radić, prof.

Naklada: On-line izdanje

Ludnica zvana školska godina 2019./2020.

Ova školska godina bila je sve samo ne obična. Započela normalno, završili su ljetni praznici, vratili smo se u svoje školske klupe, pristigle su nove obveze, uslijedilo je odvikavanje od ljetnog izležavanja i odmaranja te kukanje zbog učenja. Dočekali su nas profesori spremni za nove pobjede, pričali su nam o planovima i novom gradivu, pripremali inicijalne ispite i očekivali da i mi budemo tako nabrijani na brojne školske obveze. Ipak smo se odmarali dva mjeseca, to jer njima bilo i više nego dovoljno za napuniti baterije. A nama je sve teško, moramo se prvo malo odmoriti od ljeta, uhvatiti ritam, mogli bismo raditi sve samo ne učiti, no nitko nas ništa ne pita. Obveze su obveze, jer morat ćemo nešto i raditi u životu, zar ne?

Štrajk prosvjetnih djelatnika

Sve je izgledalo uobičajeno, kao i svake godine. Kad eto, iznenada, započeo štrajk nastavnika. Tko bi se tomu nadao? Poučeni iskustvom prijašnjih štrajkova u školama očekivali smo da su to one tipične pobune, trajat će nekoliko dana i ništa se značajno neće promijeniti. Kad ono, ovaj put su prosvjetari podignuli pravu revoluciju. Glavna vijest su svih medija. A mi se iznenada našli na praznicima. Tek kad smo se malo naviknuli na učenje, stanka. Najprije jedan dan u tjednu, a zatim nema nastave danima. Mi smo učenici bili zbunjeni, vlada stvara pritisak, prosvjetni djelatnici ne popuštaju i traže svoja prava, mediji nas zatrpavaju kontradiktornim informacijama. Roditelji i javnost, kao i uvijek u našoj državi, podijeljeni. Jedni podržavaju štrajk, drugi se žestoko bune. Nama je u početku svejedno, ne razmišljamo o posljedicama. Međutim, mediji kao i inače, stvaraju dramu u dramu. Slušamo o ponavljanju godine, ukidanju praznika i vikenda. Postajemo i mi ljuti, to i dalje traje. Čekamo odluku vlade, želimo da se to napokon okonča. Kad se ta traka napokon djelomice riješila, treba se suočiti s posljedicama izgubljenih nastavnih dana. Već smo tada znali da će godina biti turbulentna, ali nismo imali pojma da vrhunac tek slijedi.

Došla nam je ona – CORONA

Uslijedili su zimski, nikad kraći praznici. Frustracije i ljutnja, ali ništa ne vrijedi, moramo dalje. Opet odjednom učenje, nove brige, nagomilavanje gradiva, radne subote, nema čega nema. Ide vrijeme, učiš i ludiš, a pored nagomilanog gradiva slušaš o nekom corona virusu u Kini. Misliš si, ma gdje je to od nas, nije ni čudo kad ih je toliko. U jednom trenutku i zaboraviš na to, znaš samo ono što vidiš u vijestima, a tko još danas gleda vijesti? Kad odjednom, iznenađenje. Nismo se ni okrenuli, a virus stigao u Italiju. U tri dana sve se zatvorilo. Kao da je sve stalo. Italija u karanteni, zatvaraju se granice, škole, kafići, sve je poludjelo. Na vijestima novosti o mrtvima u Italiji, o zaraženima u Hrvatskoj, a nama nije jasno čemu tolika panika. Međutim, naizgled bespotrebna drama, postaje ozbiljna stvar u trenutku kad raste broj zaraženih, osniva se krizni stožer koji je sada zakon i svi ga moraju slušati. Nitko ne smije napustiti mjesto prebivališta. Kreće panika, masovno kupovanje toalet papira i kvasca te opskrbljivanje namirnicama kao da dolazi sudnji dan. Ljudi s maskama na ulici nisu više čudaci, to postaje normalna stvar, nabavljaju se sredstva za dezinfekciju i rukavice. Pored sve te strke, koja je uglavnom zadesila naše roditelje, mi imamo svoju muku, a to je prilagodba na online nastavu. Što je sad to? Zar štrajk nije bio dovoljan? Zbunjeni smo svi, i mi i učitelji i roditelji. Kako bilo da bilo, situacija je takva da se školska godina morala nastaviti. Ministrica Blaženka Divjak optimistično najavljuje da će sve biti u redu. Nije bilo nikakve pripreme, u petak si bio u školi, a u ponedjeljak sjediš kod kuće za laptopom i čekaš upute. Međutim, na sveopće iznenađenje, sve to nekako funkcionira. Mišljenja su opet podijeljena, nekome je ova situacija odlična, može sve zadaće riješiti u svom krevetu, bez odijevanja, uz lagano ispijanje kave ili čaja. Većina učenika, ipak, žali što ne ide u školu. Nedostaju im prijatelji, profesori (čak i oni koji se baš ne trude na nastavi). Škola ima i socijalnu dimenziju, nije samo ustanova u kojoj se prikupljaju informacije, ondje su naši prijatelji s kojima volimo biti. Eto kako se stavovi u trenutku promijene, ovo zaista nitko nije mogao predvidjeti. Na nama je samo da se prilagodimo i da izvučemo najbolje iz cijele situacije.

Dan prođe, godina nikada...

Kakvo je mentalno zdravlje našeg naroda, tek će se vidjeti kad sve ovo bude iza nas. Ovo je bilo stresno vrijeme, a ljudi na stres reaguju različito. Dva mjeseca svi smo pratili krizni stožer. U početku oduševljeni tim ljudima, uzdizali ih na razinu nacionalnih junaka, vremenom je oduševljenje splašnjavalo. Takva su iskustva i s ovom nastavom za život, na daljinu, online ili kako se već sve ne naziva. Živog nastavnika ne može zamijeniti ni najbolje računalo. Treba li još nešto reći za ovu školsku godinu? Bila je svakakva, ali polako prolazi. Prava ludnica, ali s poukom. Ovih je dana najteže maturantima, jedan dan na vijestima slušaju kako za upis na fakultete moraju samo položiti obvezne predmete, drugi dan se to opovrgava i moraju pisati i izborne. Mi ostali nadamo se kako ćemo sljedeće godine nadoknaditi u razredu ovo što smo propustili. Ovo vrijeme svima nam je pokazalo da trebamo cijeniti ono što imamo, a to su naši najbliži, članovi naše obitelji. Postali smo duhovniji, okrenuti ljudima, ne toliko stvarima. Bilo je puno primjera solidarnosti ovih dana, to je jako dobro. Mi smo si također pomagali sa zadaćama, no to činimo i u razredu. Mislim da smo svi naučili kako je zdravlje najbitnije te koliko je čovjek zapravo malen i bespomoćan. Potres u Zagrebu pokazao nam je kako u trenutku možeš ostati bez svih stvari koje si u životu nakupio. Ipak, ukoliko su tvoji najmiliji pored tebe, sve je u redu. Svi smo ovih dana promišljali o smislu našeg postojanja, ja bih zaključila stihovima velikog pjesnika Antuna Branka Šimića: "Čovječe, pazi da ne ideš malen ispod zvijezda".

*"Čovječe, pazi da ne ideš malen
ispod zvijezda"*

Antun Branko Šimić

Ana Brdar, 3.g

INTERVJU S RAVNATELJICOM

Razgovarala sam s ravnateljicom Sanjom Dravinski, mag.med.techn. koja dužnost ravnateljice obavlja od prvog dana školske godine 2018./2019. Smireno i vrlo pristupačno otkrila mi je kako se snašla u novoj ulozi, koje su prednosti, a koje mane toga što više nije u vođenju nastave te koji su joj daljnji ciljevi.

Koje ste sve edukacije prošli do sada u svojstvu ravnateljice kako biste se bolje snašli u novoj ulozi?

Iskustvo ravnatelja zaista je od životne važnosti i vrijednosti. Kako sam po struci magistra sestrinstva bilo mi je dosta teško uklopiti se u sustav vođenja i upravljanja odgojno-obrazovnom ustanovom. Što se tiče mog dosadašnjeg obrazovanja i stjecanja određenih kompetencija koje su potrebne da bih kvalitetno obavljala funkciju ravnateljice, spomenula bih Poslijediplomski specijalistički studij za ravnateljice odgojno-obrazovnih ustanova u Zadru. Studij je podijeljen u dva semestra tijekom kojih stječemo određene sposobnosti za vođenje odgojno obrazovne ustanove. Do sada mi je to dosta pomoglo, osnovni kolegiji su marketing i menadžment, tako da sam poprilično zadovoljna. Studij je još u tijeku te polako ugrađujem sve nove spoznaje u vođenje i upravljanje školom. U sklopu projekta Erasmus+K1 imala sam čast i zadovoljstvo otići u Grčku na projekt "Vođenje i upravljanje srednjoškolskim ustanovama i domovima". Tečaj je trajao pet dana, u tih pet dana upoznali smo se s vođenjem odgojno-obrazovnih ustanova, načinima motivacije. To za mene predstavlja značajno iskustvo koje planiram diseminirati i provesti u našoj školi.

Planirate li otvoriti učenički servis u našoj školi? Kamo bi odlazila provizija koji učenici daju školi kao posredniku?

Apsolutno da! Planiram, već se dugi niz godina provlači to pitanje i mogućnost. Naši učenici također zaslužuju priliku priskrbiti si dodatni džeparac. Proviziju koju bi dobila škola kao posrednik uložili bismo u dodatne sadržaje i edukacije učenika i nastavnika.

Kako je sada sva nastava online, kako vodite sada školu?

Naši nastavnici su izrazito kompetentni i sposobni održavati nastavu online. Iako smo strukovna škola u sektoru zdravstvo i vrlo je teško ostvariti vježbe, odnosno zadane ishode kod učenika u smjerovima zdravstva, naši nastavnici i u ovim uvjetima dobro se snalaze. Učenici su se zaista lijepo prilagodili, radili smo nekoliko anketa kojima smo htjeli utvrditi snalaženje i zadovoljstvo profesora i učenika ovim načinom rada. Uočili smo da su se obje strane brzo snašle, no htjela sam utvrditi njihovo mentalno zdravlje i online učenje i okruženja. Kako ova situacija utječe na njihovo psihičko stanje, Ne može se reći da ih je online nastava učinila depresivnima ili potaknula neke druge emocije više nego normalna nastava. Ipak, mnogi navode da bi se rado vratili u svoje učioni-

Imate li nekakve planove po povratku u školu?

Da! Planiram se posvetiti obrazovanju odraslih, napraviti plan koji će biti po mjeri poslodavaca i tržišta, da se ove velike brojke nezaposlenosti smanje. Palijativa mi je glavni cilj. Konstrukcija športske dvorane, napraviti praktikume koji će poboljšati kvalitetu nastave. Plan mi je negovati palijativu i posvetiti se njoj zbog velike potražnje, a slabe zastupljenosti.

Koje su prednosti nastavničkog posla, a koje mane?

Posao nastavnika mi se izuzetno sviđa, ne mogu reći da je bilo nekih komplikacija. No, ja volim izazove i volim biti inicijator promjena te sam zbog toga promijenila položaj. To je izrazito naporan i zahtjevan posao, no svaki sat proveden s učenicima na odjelu ili u učionici pun je plodova i dobrih rezultata. Svaki uloženi sat donosi obilje zadovoljstva, ispunjenih kapaciteta, plodova. Raditi s učenicima je blagodat i nešto izvrsno!

Kada na red dolaze laboratoriji?

Upravo su u rekonstrukciji. Plan je da se laboratoriji premjeste iz sute-rena u novi prostor te da se opreme svime što je potrebno za odvijanje praktične nastave.

Kada gledate školu sada i dok ste bili nastavnica, kako vam se čini, ima li razlika?

Odgovor bi bio jako subjektivan, ali ako napravim neku retrospekciju događaja otkako sam postala ravnateljica mislim da se imamo čime pohvaliti. To nije samo moje postignuće, moja je inicijativa, a postignuće je djelatnika, profesora, stručne službe i svih u školi. Brojni su tu projekti, rezultati natjecanja, suradnje s udrugama. Mislim da su pomaci i promjene koje su se desile sve bilo na bolje. Kažem, ja sam samo bila inicijator, najvećim dijelom je odrađeno od strane djelatnika.

Koji je najveći plus toga što ste ravnateljica?

Plus? Hm, ne znam, što ja znam. Meni je cilj zaista promovirati struku, ne znam je li to dobar odgovor, uspijevam li ja u tome, to bi trebala pitati nekog drugog. Meni je najveći plus moj status koji sada imam da mogu donositi odluke koje će poboljšati i unaprijediti struku, proširiti vidike strukovnog obrazovanja.

Koliko se planovi na početku razlikuju od sadašnjih?

Na početku nisam imala planova. Specijalistički studij dao mi je smjernice na temelju kojih sam izgradila strategiju i postavila pet važnih ciljeva te kako ih postići. Držim da idem u smjeru ostvarenja tih ciljeva, iako je to razdoblje od pet godina, mali pomaci se vide."

Koje su prednosti, a koje su mane vaše sadašnje dužnosti kao ravnateljice?

Prednost je da mislim kako mogu napraviti boljitak, unaprijediti struku, donijeti određene odluke kojima bih mogla unaprijediti rad naše škole. Glavni i jedini nedostatak je to što nisam u procesu nastave, u učionici, sedamnaest godina sam radila kao nastavnica. Zatim i velika odgovornost, određene odrednice koje su mi stavljene kao gotove i njih ne mogu utjecati, no odgovorna sam za njih.

Jeste li zadovoljni ovime što ste do sada učinili i postigli?

Jesam! Zadovoljna sam, ali to nije ni pola od onoga što planiram.

Karla Borovečki, 3.g.

NEZABORAVNA ERASMUS ISKUSTVA

Naša je škola ove školske godine bila partner u Erasmus projektu „Excellence. Every Patient. Every Time.“, zajedno sa Srednjom medicinskom školom iz Slavenskog Broda, koja je nositelj projekta, i Medicinskom školom iz Šibenika. Ovaj je projekt nastavak uspješne suradnje koja je počela prošle školske godine, kada smo također bili partneri SMS iz Slavenskog Broda na Erasmus + projektu „We care. We Share for the Future.“

Nakon predstavljanja projekta Nastavničkom vijeću, kada nas je posjetila ekipa iz Slavenskog Broda, slijedilo je predstavljanje projekta zainteresiranim učenicima i roditeljima te objavljivanje natječaj za mobilnosti. Povjerenstvo je odabralo 22 učenika za dvije mobilnosti, 12 učenika za Škofju Loku (Slovenija) i 10 učenika za Bragu (Portugal). Prije glavnog dijela projekta, učenici su morali biti pripremljeni te su pohađali jezične, pedagoško-kulturološke i stručne pripreme. Kroz njih su ponovili i usvojili neka nova znanja, učili kako se snaći na aerodromu, kako dobro komunicirati na engleskom, učili neke portugalske i slovenske fraze i slušali glazbu zemalja koje će posjetiti.

1.12.2019. u Sloveniju su se (i to vlakom) uputili Karmen Lajčak, Ivona Levak, Nikolina Mikić, Ema Skoko, Noemy Živičnjak (4.s1), Lorena Čaušević (4.s2), Matea Bradić, Paula Cvenić, Leo Lang, Patricija Puljak, Aleksandra Samardžija te Bojana Višekruna (5.s1), uz pratnju nastavnice Ljiljane Grdić, mag.med.techn. Uzbuđenje je vladalo danima prije, završavale su se sve pripreme i planirao put, razmišljajući kako spakirati kofere za dva tjedna života u Sloveniji. Na putu za Škofju Loku, Erasmus ekipa posjetila je i Advent u Zagrebu. Kratka šetnja, osvježanje i put se nastavio do glavnog odredišta. Tamo ih je dočekaao Krištof, odgovoran za njihov boravak i praksu, odveo ih do njihovog

doma iduća dva tjedna te su se sretno smjestili u svoju kuću kod časnih sestara. Već idući dan uputili su se na prvi dan prakse u

„Centru slepih, slabovidnih on starješih Škofja Loka“, mjestu gdje su vrijedno pokazivali sve svoje stručne vještine i znanja iduća dva tjedna. Upoznali su se s glavnom sestrom, drugim djelatnicima i korisnicima. Osim stručne prakse, učenici su sudjelovali i na predavanjima o demenciji, radionicama u kojima su iskusili kako je to biti bez osjetila vida, učili peći tradicionalne loške medene kolačiće i slikali po drvenim podlogama. Uz stručni dio i

usavršavanja svojih vještina, učenici su posjetili i brojne slovenske znamenitosti. Razgledali su Škofju Loku, bili u Postojnoj jami i Predjamskom gradu, vozili se čamcima po Bledskom jezeru, posjetili muzej u Železnikiju i, naravno, obišli Ljubljano i adventski sajam. Veselo su proslavili i jedan rođendan, išli na klizanje, a posjetio ih je i sveti Nikola. S obzirom da su svi bili smješteni zajedno u svojoj kući, najdraža od svega bila su im njihova kućna druženja, kuhanje, pečenje kolača, kartanje i ostalo, gdje su se dodatno svi zbližili i zabavljali. Poseban ugođaj dao je i snijeg koji je pao zadnje dane njihovog boravka u Sloveniji. Oproštaj od Škofje Loke je bio emotivan, učenici su se zbližili i s mentorima i s korisnicima Centra, ali i sa časnim sestrama kod kojih su boravili. Uz pohvale sa svih strana, u Osijek su se vratili 14.12.2019., prepuni dojmova i pozitivnih iskustva.

Učenici su nakon završene mobilnosti održali prezentaciju na Nastavničkom vijeću i na taj način dijelili primjere dobre prakse koju su stekli zahvaljujući Erasmus + programima.

Moje iskustvo sa Erasmus+ stručnom praksom je teško opisati riječima. Zbog različitosti u načinu rada, vratila sam se bogatija znanjem i vještinama iz područja svoje struke. Naučila sam i ponešto slovenskog jezika.

Aleksandra Samardžija, 5.s1.

Predivno iskustvo! Radili smo, učili i u isto vrijeme uživali. Put u Sloveniju i svi dragi ljudi koje sam tamo upoznala zauvijek će mi ostati u sjećanju. Neizmjerljivo sam zahvalna što mi se pružila ovakva prilika.

Bojana Višekruna, 5.s1

Voljela bih otići ponovno jer sam stekla puno novih iskustava, učvrstila prijateljstva i stekla neka nova. Jako smo se zabavljali, fino jeli i vozili se čamcem po Bledu.

Ema Skoko, 4.s1

Boravak u Sloveniji bih opisala kao najbolji završetak godine koji sam mogla zamisliti. Osoblje i stanovnici CSS – a će mi zauvijek ostati u sjećanju jer su nas prihvatili kao da smo „njihovi“ te su s nama podijelili neka svoja radosna iskustva.

Karmen Lajčak, 4. s1

U Sloveniji mi se svidjelo. Zaposlenici doma su bili dragi i ljubazni kao i sami stanovnici. Časne sestre su uvijek bile tu kada nam trebala pomoć te su bile jako ljubazne.

Levak Ivona, 4s1

Svoje putovanje sa projektom Erasmus+ opisao bi kao savršeno i nezaboravno iskustvo koje bi svima preporučio. Obilje druženja, zabave, a naravno i rada i novoga iskustva.

Leo Lang, 5.s1

Erasmus je za mene bilo jedno divno iskustvo koje bih rado ponovila. Naučila sam i spoznala nove stvari i stekla nova prijateljstva. Te ću uspomene cijeliti i rado ću ih se sjećati.

Lorena Čaušević, 4.s2.

Zahvaljujem se u ime učenika i moje osobno ime na prilici i održavanju ovog Erasmus+ projekta koji nam je donio predivna iskustva i stjecanje novih znanja i kompetencija za cjelovito učenje. Pohvaljujem sve organizatore i osobe koje su sudjelovale u stvaranju ovog projekta, četrnaest dana nezaboravnih dana, koje će svima ostati u predivnom sjećanju.

Ljiljana Grdić, mag.med.techn.

Erasmus je svakako nešto što će mi ostati u sjećanju. Bogatija sam za nova prijateljstva, saznanja i iskustvo koje mi je promijenilo pogled na dosta stvari u životu.

Matea Bradić, 5.s1

Obavljanjem stručnih vježbi u Sloveniji imala sam priliku pobliže se upoznati ovim zanimanjem za koje sam se odlučila, te usavršiti sve dosadašnje vještine. Iznimno sam sretna što sam bila dio ovog projekta.

Nikolina Mikić, 4.s1

Upoznala sam zanimljive ljude s kojima sam imala priliku raditi kao i one s kojima sam se družila. Svidio mi se njihov pristup prema radu. Također Slovenija kao zemlja je veoma lijepa sa svim svojim prirodnim resursima.

Noemy Živičnjak, 4.s1

Najviše su mi se svidjele vježbe u ustanovi „Centar slepih, slabovidnih on starijih Škofja Loka“ gdje sam naučila puno novih stvari. Najdraže od svega bila su mi naša kućna druženja, kuhanje, kartanje i ostalo, gdje smo se dodatno svi zblížili i zabavljali.

Patricija Puljak, 5.s1

Iskustvo koje sam doživjela s Erasmus projektom je nešto što ću zauvijek pamti. Upoznala sam nove krasne ljude, vidjela sam čudesne stvari koje priroda može napraviti, a uz to sam i postala dio odličnog tima u ustanovi u kojoj smo odrađivali praksu. Zahvalna sam na ovoj divnoj prilici!

Paula Cvenić, 5.s1

NEZABORAVNA ERASMUS ISKUSTVA

Druga mobilnost počela je 1.2.2020. U Portugal su se uputili učenici Dejana Grabovac, Maja Klaić, Nika Kolovrat, Vanja Mitrović, Mirna Pejić (3.ft), Luka Hranić (3.s2), Anamaria Prodanović (4.s1), Nensi Ilibašić (4.s3), Marija Lučić i Diana Tomašević (5.s1), uz pratnju psihologinje Mirne Ilakovac. Krenuli smo autobusom prema Zagrebu, putem se sastali s brođanima te se na aerodromu grupa napokon okupila, stigli su i učenici iz Šibenika. Prvi let je bio jako uzbuđljiv, mnogima prvi let uopće u životu, mali avion, a puno nas i naših emocija. Sretno smo sletjeli u Frankfurt i čekali let za Porto. Kad smo napokon sletili na portugalsko tlo, sjeli smo u autobus s našim domaćinom iz Braga-mođa i nestrpljivo čekali kad ćemo stići u Bragu. Smjestili smo se u hotel, naš dom iduća tri tjedna. Prvi nas je dan vodič poveo u razgledavanje Brage, pokazao nam najvažnije znamenitosti, no većinu toga smo sami istraživali kroz tjedne koje smo proveli tamo. Braga je treći po veličini grad u Portugalu, a nalazi se u sjevernom dijelu države. Miran i siguran grad, s mnogo crkava i kulturnih znamenitosti. Šetali smo, popeli se oko 600 stepenica do Bom Jesus do Monte, obilazili crkve, išli na mali gradski vidikovac, isprobavali tradicionalnu hranu i uživali u svemu što Braga pruža. Prvi dan stručne prakse, učenici su proveli u upoznavanju s ustanovom u koju su raspoređeni, mentorima, djelatnicima i korisnicima. Naši su učenici bili raspoređeni u pet ustanova, tako da smo imali različite dojmove i puno priča za ispričati. Puno smo se smijali na našim sastancima u sobama nakon prakse, prepričavali borbe s jezičnom barijerom, razmjenjivali stručna i životna iskustva proživljena tijekom tog dana. Svi su učenici dobili same pohvale od svojih mentora, ali i korisnika ustanova. Nakon uspješno

odrađenog tjedna, vikendi su bili rezervirani za izlete. Prošetali smo po Lisabonu, glavnom gradu Portugala punom života, žutih tramvaja i uličnih svirača. Bili smo u Fatimi, jednom od najpoznatijih marijanskih svetišta. Dva smo puta išli vlakom u Porto, razgledali znamenitosti i prešli rijeku Douro. Uživali smo u pogledu u Vianu do Castelo i vjetru Atlanskog oceana. Bili smo i u kolijevci Potrugala- Guimaraesu. Naš vodič Alejandro pokazao nam je divote Portugala i pričao o onima koje nismo stigli vidjeti, tako da se u Portugal svakako vraćamo!

Ovo nas je Erasmus iskustvo obogatilo na toliko različitih načina, upoznali smo brojne nove ljude, portugalsku kulturu, ustanove zdravstvene skrbi, letjeli prvi puta avionom, prvi puta bili toliko daleko i toliko dugo izvan svojih kuća, upoznali sebe još malo bolje nego kad smo odlazili iz Osijeka. Svaki puta kada nekome krenemo prepričavati Portugal, zapravo ne znamo gdje početi i što reći osim bilo je predivno i neponovljivo. U Osijek smo se vratili 22.2.2020., no misli su nam u Portugalu još i danas. :)

Sažetak dojmova svih 22 učenika koji su u projektu sudjelovali, ali i dvije nastavnice u pratnji je: Erasmus pruža nezaboravno iskustvo i tko god ima priliku, neka se prijavi za sudjelovanje u projektima!

Portugal je predivna država, puna znamenitosti i veselih ljudi. Vrijeme provedeno ondje bilo je savršeno. Ovakvo iskustvo preporučujem svakome. Predivne uspomene koje čuvate zauvijek.

Anamaria Prodanović, 4.s1

Zahvalna sam što sam dobila priliku upoznati novu kulturu, divne ljude, drugačiji način rada u budućem zanimanju te putovati predivnom državom. Obrigada Portugal!

Diana Tomašević, 5.s1

Tri tjedna koja sam proveo u Portugalu bila su mi najljepša tri tjedna. Ovim je putovanjem moj život zasigurno obogaćen jednim predivnim i nezaboravnim iskustvom i predivnim ljudima s kojima me projekt spojio.

Luka Hranić, 3.s2

Neizmjereno sam zahvalna što mi se pružila prilika da budem dio ovog projekta. Riječima ne mogu opisati koliko sam oduševljena novom kulturom, predivnim Portugalom i još divnijim ljudima.

Marija Lučić, 5.s1

Kada bi me netko pitao što mi je obilježilo 2020. godinu, rekla bih Erasmus+ putovanje u Portugal. Svaki trenutak proveden u toj zemlji je zaista poseban. Odlična ekipa, ustanove i cijeli projekt!

Nensi Ilibašić, 4.s3

Predivno i nezaboravno životno iskustvo. Upoznala sam Portugal i njegovu divnu kulturu, sklopila mnoga prijateljstva i proširila svoje znanje u području struke.

Vanja Mitrović, 3.ft

Novo iskustvo, novi ljudi, nova kultura, puno sreće i vedrine. Zahvalna sam što sam dobila ovu jedinstvenu priliku upoznati novu kulturu, ali i nove ljude koji su mi uljepšali boravak u Portugalu.

Nika Kolovrat, 3.ft

Predivno iskustvo! Naučila sam mnoge stvari o svojoj struci, ali i životu i samoj sebi. U posebnom sjećanju će mi ostati portugalska kultura, svi divni ljudi koje sam upoznala i naši izleti. Hvala Portugal, hvala svi!

Mirna Pejić, 3.ft

Portugal- očaravajuća zemlja, divni ljudi, toliko nezaboravnih trenutaka, uspomena, novih prijateljstava, nova sredina u koju se vrlo brzo uklopiš i osjećaš kao kod kuće. Muito obrigado!

Dejana Grabovac, 3.ft

Osim predivnog putovanja, stekla sam nove prijatelje, nova iskustva u radu, ali sam i upoznala predivnu kulturu Portugala i divne ljude koje ću uvijek pamtit.

Maja Klaić, 3.ft

Nikada neću zaboraviti Erasmus u Portugalu i mojih divnih deset duša s kojima sam imala sreću dijeliti ovo iskustvo. Saudade je portugalska riječ koju bi se možda najbliže prevelo kao nostalgiju obojanu raznim osjećajima i upravo mi je ta riječ u glavi svaki put kada se sjetim naša predivna tri tjedna u Bragi.

Mirna Ilakovac

Mirna Ilakovac,
školska koordinatorica EEE projekta

YES. PLEASE. THANK YOU.

Međunarodni projekti vrlo su bitan dio europskog obrazovanja, naša škola želi biti dio te velike obrazovne skupine, dio djelatnika uključio se aktivno u ovu priču. Konstelacije, migracije, nacije... Zanimljiv projekt o kojem nam je nešto rekla jedna od sudionica, profesorica Mirela Grubišić.

Kako ste uopće saznali za ovaj Erasmus projekt, je li proces prijave bio kompliciran? Kakvu važnost Erasmus projekti daju školi?

Dobili smo poziv od organizatora, Foruma za slobodu odgoja, s kojim inače imamo izvrsna iskustva, iz ranijih suradnji. Par (desetina) klikova, malo Google prevoditelja, uvjeravanja da sam ja njihov najbolji izbor, dva-tri profesionalna kolutanja očima na pitanja koja samo naviru...i baš prije nego odustanem – pojavi se finish. Individualno sudjelovanje ne znači samo profesionalni razvoj te osobe, nego doprinosi jačanju kvalitete, osnaživanju i prepoznatljivosti cijele škole.

S kime ste išli, kakvo Vam je bilo društvo, kakve ste ljude upoznali, smještaj? Jeste li s nekim još u kontaktu?

U Rijeku smo išle prof. Đurđica Radić Ija, iz Hrvatske su bile još tri profesorice, te brojna ekipa studenata, socijalnih radnika, volontera...iz Italije, Bugarske, Grčke, Finske, Španjolske, Portugala, Slovenije, te UK. Zahvaljujući društvenim mrežama, skoro sa svima sam u kontaktu.

Što ste radili? Kakva su Vam bila očekivanja?

Iz samog naziva projekta Yes. Please. Thank you. nismo mogli dobiti preveliki broj informacija, a svakim danom naši voditelji otkrivali su ciljeve: osvješćivanje vlastitog identiteta- obiteljskog i nacionalnog, istražiti porijeklo, naslijeđe, rodoslovlje...

Što Vam se posebno dojmilo? Imate li neku smiješnu priču? Kako ste provodili slobodno vrijeme? Jeste li jeli neku čudnu hranu?

Mene uvijek dojme ljudi. Svi smo toliko različiti, a u biti isti. Dobri ljudi su svugdje isti, a I one druge pronalazimo također svugdje. Ili jesi, ili nisi Čovjek. Bili smo smješteni u veganskom hostelu, danima sam sanjala roštilj, ali -na sve se čovjek navikne, pa nakon nekoliko dana osvjestiš da ti to možeš (naravno, u rutinu se lako ponovno vratiti). Slobodnog vremena je bilo na kapaljku, i to mi je najveća zamjerka organizatorima, ali nas dvije smo uspjele otići na Tribute to EKV koncert.

Kako ste se osjećali prije i nakon projekta, je li Vam promijenio mišljenje i djelovanje i u kojem smislu?

Zaista je trebalo vremena da se dojmovi slegnu, rijetko kada sam imala priliku biti na takvom usavršavanju. Iskreno, očekivala sam jedno, a dobila nešto sasvim drugo (ne nužno lošije). Kako je vrijeme prolazilo, sve više sam se osvješćivala. Volim sva svoja iskustva.

Imate li neke trikove ili savjete za kako najbolje doživjeti Erasmus?

Uistinu se pružaju nevjerovatne mogućnosti, žao mi je što nisam studirala u ovo vrijeme razmjena, tko zna u kojem bih se smjeru razvijala...Prosto mi je neshvatljivo da netko ne želi biti dio

projektnog tima, kada god dobijem ili pročačkam neku ponudu, prosljedim svojim učenicima.

Je li bilo neugodnih situacija, kako se s njima nositi?

S obzirom da sam face to face osoba, jako mi je smetao nedostatak kontakta očima- voditelji su zauzeli dosta distanciran stav, nije lako biti stalno fokusiran i biti u trenutku (razumijem vas, u potpunosti), dugo vremena smo bili u zatvorenom. U stanju sam prilagoditi zahtjeve svojim potrebama, pa se ne sjećam neugodnih iskustava. Ono što mi je i danas neprihvatljivo je način glasovanja, kada smo odluke donosili da bi prijedlog prošao svi su se morali složiti. Ako bi jedna osoba bila protiv, prevagnulo je mišljenje te jedne osobe. Malo mi je tu nedostajalo demokracije...

Kako mislite da će aktualna pandemija utjecati na opstanak duha Erasmus? Biste li u budućnosti opet išli

na neki projekt? Jeste li razmišljali o pisanju vlastitoga projekta?

Duh će opstati . Naravno da sve ovisi o epidemiološkoj situaciji, a kako su kod nas svi ili nogometni izbornici ili po novome epidemiolozi, pratit ćemo razvoj situacije. Nadam se da je ovo vrijeme izolacije neponovljivo, ne samo zbog Erasmusu.

Lucija Boljkovac, 3.g

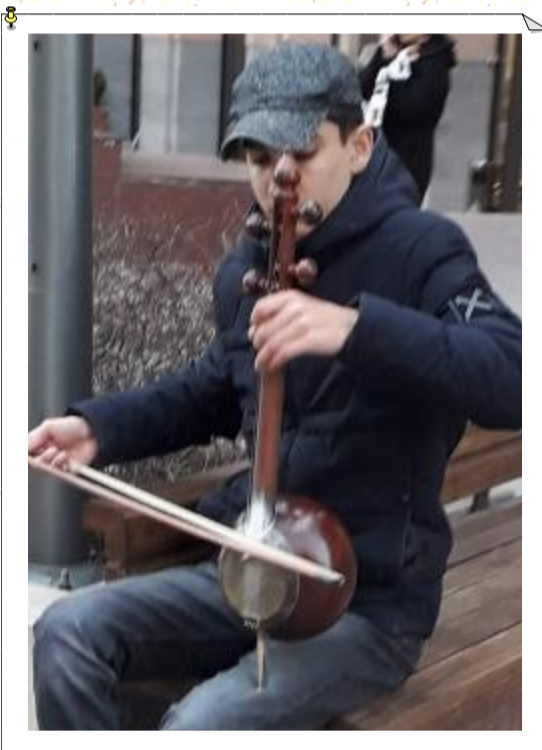
U ZEMLJI ŠIPKA I DUDUKA

Od 25. veljače do 2. ožujka 2020. održan je prvi dio treninga Erasmus+ projekta Level up and grow! Training je održan u blizini armenijskog glavnog grada Yerevana. U projektu koji uključuje stručnjake koji rade s mladima i poučavaju ih socijalnim vještinama sudjelovala je profesorica Đurđica Radić. Polaznici su razgovarali o socijalnom poduzetništvu i njegovim značajkama, o promjeni pogleda na marketing i poslovni svijet. Zatim je uslijedilo upoznavanje polaznika s Teorijom U i alatima koje treneri mogu koristiti u poučavanju o socijalno odgovornom poduzetništvu. Drugi dio treninga je odgođen zbog korone.

Nekoliko zanimljivosti: Armenija je prva u svijetu prihvatila kršćanstvo, Armenaca ima nešto manje od tri milijuna, no ima ih jako puno izvan domovine, povijest im je puna patnje. U 5. stoljeću Vardan Mamikonian vodio je prvu veliku bitku obrane kršćanstva, borili su se protiv Perzijanaca. Proglašen je svetim i Armenci ga obožavaju. U 5. stoljeću Armenci su dobili svoje pismo, imaju 36 znakova i za svako su napravili spomenik (kao Hrvati za glagoljicu). Početkom 20. stoljeća Turci su nad Armencima napravili genocid, milijun ih je pobijeno, mnogi su prognani. U novim državama vrlo su se lijepo snašli, Armenci su tako izmislili sušilo za kosu, donijeli jogurt u SAD, a poznati Armenci su: šahist Gari Kasparov, tenisač Andre Agassi, pjevač i skladatelj Charles Aznavour, sestre Kardashian. U Armeniji možete probati iznimno fina jela poput khasha (sirotinjska juha od goveđih papaka i kostiju) lavaša (tanki kruh), avaluka (vrsta povrća), gate (vrsta slastice) ili kušati šipkovo vino, čuveni armenski konjak, prošetati se kaskadama (muzej na otvorenom), uživati u crnoj armenskoj kavi ili čaju.

Lorena Bošnjak, 1.dt

500 najboljih učitelja

Razgovor sa školskom knjižničarkom profesoricom Altom Pavin Banović

Koje je emocije u Vama pobudilo priznanje vašeg truda i rada?

Svakako sam bila iznenađena kada sam primila obavijest o Priznanju Ministarstva znanosti i obrazovanja jer doista nisam očekivala ovakvo veliko priznanje na razini Republike Hrvatske. Na svoj rad uvijek gledam

s kritikom kako bih mogla više, bolje, kvalitetnije iako ulažem veliki dio sebe i tijekom radnoga vremena i nakon. Ovo Priznanje Ministarstva znanosti i obrazovanja mi je, osobno, potvrda kako sam na dobrom putu promicanja vrijednosti knjižničarstva na području odgoja i obrazovanja.

Dobar dan, profesorice Alta. Prvo, čestitam na osvojenoj nagradi i postignuću da ste priznati kao jedna od najistaknutijih profesorica u Republici Hrvatskoj.

Dobar dan. Hvala na čestitki. Smatram da je ovo priznanje ujedno priznanje cijeloj našoj školi jer suradnja je temelj uspjeha.

Knjižnica Medicinske škole Osijek domaćin je predavanja, sudjeluje u raznim radionicama i projektima. Možete li opisati neke od aktivnosti koje nudi knjižnica, s kim surađuje?

Tijekom šest godina rada u školskoj knjižnici nastojala sam ostvariti suradnju s institucijama koje djeluju u gradu Osijeku s ciljem promoviranja naše Medicinske škole Osijek. Surađivali smo s Gradskom i sveučilišnom knjižnicom Osijek (GISKO), Udrugom Breza, Izviđačkim klubom Javor Osijek, Društvom pjesnika Antun Ivanović Osijek, Ekumenskom zajednicom u Osijeku, Domom umirovljenika, Igraonicom na pedijatriji u KBC-u Osijek, Dječjim vrtićem MAK. Aktivnosti su se uglavnom bazirale na promociji knjige i čitateljske pismenosti, a organizirane su povodom obilježavanja Mjeseca hrvatske knjige, Noć knjige, Dan Škole, Zelene knjižnice i sl.

U čemu se sastoji Vaš posao?

Stručni suradnik knjižničar u školi je kompleksno zanimanje jer u sebi nosi zahtjeve s tri područja, knjižničarstva, obrazovanja i kulture, koja se svakako isprepliću i nadopunjuju u školskom knjižničarstvu.

Stručni rad je područje knjižničarstva koje podrazumijeva suradnju s izdavačima radi nabave nove literature, stručnu obradu pristigle (ne)knjižne građe, posudbu, korištenje građe u knjižnici, preporuke potrebne literature, uređivanje inventarne knjige u programu MetelWin, redoviti otpis uništene, izgubljene ili zastarjele građe, reviziju knjižnice,

vođenje statističkih podataka o građi, korisnicima i inventaru knjižnice, objavljivanje stručnih članaka i promoviranje stručnoga rada knjižnice.

Odgojno-obrazovno područje djelovanja knjižničara je poučavati korisnike knjižnice o načinu korištenja potrebnih izvora knjižne i ne knjižne građe, preporučiti korisnu stručnu literaturu, poučavati različitim temama Knjižnično-informacijske i medijske pismenosti.

Kulturno-javno djelovanje knjižničara podrazumijeva obilježavanje prigodnih dana tijekom nastavne godine, pripremanje i otvaranje izložbi, promocije knjiga i čitanja i slično. A temelj cjelokupnoga knjižničarskoga rada je suradnja s Ravnateljicom, Nastavničkim vijećem, računovodstvom, a iznad svega suradnja s učenicima. Učenici su prvi i temeljni razlog djelovanja školskoga knjižničara.

Koja od brojnih aktivnosti u kojima sudjelujete Vam predstavlja najveći užitek?

Aktivnosti koje me osobno raduju i obogaćuju su izvannastavne aktivnosti u koje su se učenici rado uključili: Čitateljski klub Proliteris, Fotoklub Pixeli i StripArt klub. Aktivnosti u kojima sudjeluju članovi ova tri kluba međusobno se ponekad isprepliću jer knjiga i čitanje je temelj na kojemu gradimo zanimljive teme u obliku crteža, fotografija i priča za kviz znanja, prigodne izložbe u Mjesecu hrvatske knjige, Zelene knjižnice kao i sudjelovanja u različitim kreativnim natjecanjima.

Odakle crpate ideje za obogaćivanje rada knjižnice?

Uvijek me inspirira snaga naših učenika koji su izabrali medicinske smjerove za svoj osobni i profesionalni razvoj, a u sebi nose mnoštvo različitih talenata kojima rado obogaćuju ljude u svojoj okolini. Upravo sam takve ta-

lentirane učenike željela predstaviti kako u Medicinskoj školi Osijek tako i u gradu Osijeku kao kvalitetne, talentirane i sposobne mlade ljude koji žele i vole čitati, fotografirati, crtati, pisati, istraživati različita područja života unatoč provedenim brojnim satima nastave i vježbi u specijaliziranim medicinskim kabinetima, bolnici i laboratorijima. I, ako ima samo jedan učenik koji se želi baviti aktivnostima nakon redovne nastave i vježbi, svakako će biti novih ideja i novih prilika. Jako sam ponosna na sve naše učenike jer se doista nesebično i beskompromisno odazovu kadgod ih pozovem na suradnju.

Koje su vrline i mane Vašeg posla?

Vrline su svakako susreti i rad s mladim ljudima koji su na pragu otkrivanja životnih vrijednosti i spoznaja da je školska knjižnica jedan kotačić u cijelom sustavu odgoja i obrazovanja.

Mana školskoga knjižničarstva je uvijek nedostatak sredstava za nabavu potrebne stručne literature i lijepih naslova kao i predrasuda da je knjižničarstvo samo izdavanje knjiga. Danas je knjižničarstvo u procesu svoje transformacije od tradicionalnog prema suvremenom digitalnom knjižničarstvu jer su zahtjevi sve veći. Potrebno je stalno stjecanje novih kompetencija kako bi mogli odgovoriti potrebama koje nastaju korištenjem informacijsko-komunikacijske tehnologije. Kao i u osobnom životu, na mane gledam kao na priliku kako dobiti najbolje od onoga čime raspolazem.

U suautorstvu s Ružom Jozić napisali ste priručnik "Od knjige do oblaka". O čemu je riječ?

Priručnik *Od knjige do oblaka* nastao je kao rezultat održane radionice na Proljetnoj školi školskih knjižničara u Baški na Krku, 2018., koju sam vodila s kolegicom Ružom Jozić iz Gimnazije Sesvete. Sudionici radionice su bili oduševljeni pripremljenim i prezentiranim sadržajem teme te su nam predložili da se cjelokupni materijal doradi za metodički

Državni prvaci natjecanje Čitanjem do zvijezda

priručnik koji je neophodan za rad svim školskim knjižničarima. Vrlo brzo nakon državnoga skupa, javile

smo se izdavačkoj kući Alfa i ponudile materijale za metodički priručnik na području knjižnično-informacijskog i medijskog odgoja i obrazovanja za školske knjižničare. Ovaj metodički priručnik namijenjen je svim odgojno-obrazovnim djelatnicima, a ne samo knjižničarima jer preporuča teme koje se mogu inkorporirati u svaki nastavni predmet. Svaka nastavna jedinica je u priručniku detaljno razrađena s ishodima koji se mogu primijeniti i prilagoditi u svim nastavnim područjima.

Doista mi je bila čast sudjelovati u stvaranju priručnika koji smo promovirali na Proljetnoj školi školskih knjižničara u Šibeniku, 2019. godine.

Naposljetku, imate li neke planove za budući rad knjižnice?

Planovi su svakako povezani s učenicima. Dobra volja, želja, otvorenost za suradnju naših učenika uvijek je prilika za nove aktivnosti koje će nas odvesti kamo priželjkujemo.

Anastasia Ivančević 4.g

POKRENI SOLIDARNOST

U Parizu se od 20. do 24. studenoga održavala završnica Erasmus+ projekta Pokreni solidarnost. U njemu su sudjelovali i učenici Medicinske škole Osijek te profesorice Mirta Faktor, Mirela Grubišić i Đurđica Radić.

Projekt je pokrenula francuska organizacija La Ligue i provodi ga već 15 godina. Prošle su se školske godine pridružila djeca iz Poljske, Španjolske i Hrvatske. Mladi pišu razglednice i šalju ih nepoznatim osobama i nadaju se njihovom odgovoru. Cilj je potaknuti djecu na raspravu o siromaštvu, ekologiji, diskriminaciji, različitosti, solidarnosti. Fotografije iz tih država napravili su zanimljive fotografije koje učenici u razredu analiziraju, od kompozicije i fotografskog jezika do motiva koji je na njima. Uče se pisati poruku i pravilno ju adresirati. Cilj je buđenje mladih, postizanje osviještenosti i društvenog angažmana učenika. Krovna organizacija ovog projekta u Republici Hrvatskoj je Centar za mirovne studije.

Učenici Medicinske škole Osijek bili su jako zainteresirani za ovu aktivnost, svidjele su im se fotografije, razgovarali su o njima, a najviše ih je zaintrigirala fotografija malene djevojčice u izbjeglištvu. Pisali su nepoznatima, ali i mnogim javnim osobama. Odgovorili su im samo neki, između ostalih osječko-baranjski župan i predsjednica Republike Hrvatske. Napravljena je i izložba, a profesorica Đurđica Radić imala je sreću biti sudionicom završnice ovog projekta. Imala je čast prisustvovati sajmu obrazovanja na kojem je bio i francuski ministar obrazovanja. Nastavnici su razmijenili iskustva i napravili planove za sljedeću godinu. Projekt se nastavlja...

Karla Borovečki, 3.g

Ja u ljubav vjerujem... nasilju NE

Što Vas je potaknulo da organizirate akciju „Ja u ljubav vjerujem... nasilju ne“?

Za organizaciju akcije „Ja u ljubav vjerujem... nasilju ne“ potaknuo me je osjećaj tuge koji sam imala na prosvjedu „Pravda za djevojčice“ koji je održan povodom slučaja silovanja maloljetnice u Zadru, odnosno puštanja na slobodu petorice osumnjičenika za opetovano silovanje, seksualno iskorištavanje, ucjenjivanje te fizičko i psihičko maltretiranje petnaestogodišnje djevojčice koje je trajalo punih godinu dana.

Kada čujete riječ „ljubav“ što je prvo na što pomislite?

Prva asocijacija na ljubav mi je obi-

Kako mi možemo pomoći žrtvi nasilja?

Najmanje što možemo učiniti je prijaviti nasilje nadležnoj instituciji. Važno je ne okrenuti glavu od nasilja jer dok svi mislimo da će reagirati netko drugi, žrtve nasilja ostaju žrtvama.

Tko je za Vas heroj i zašto?

Moja mama je moj apsolutni heroj nad herojima – zbog ljubavi, podrške i svega što mi je pružila kroz život.

telj. Ona je temelj svake osobe, njen oslonac i izvor pogleda na svijet.

Primjećujete li u našoj školi više nasilja ili više ljubavi?

Definitivno je u našoj školi više ljubavi, na čemu sam jako zahvalna.

Kako bismo kao društvo trebali prevenirati nasilje?

Naša je odgovornost podučavati mlade ljude da ne treba prešutjeti nasilje bilo kakve vrste. Također, trebamo kao društvo razvijati kod mladih ljudi osjećaj osobne odgovornosti za svijet u kojemu živimo.

Koliko smo kao ljudi jednaki, a koliko različiti?

Jednaki smo po tome što većina nas ima slično postavljene ciljeve u životu. Želimo uspjeti u karijeri, osnovati obitelji i na koncu biti sretni. Svi do tih ciljeva dolazimo na drukčije načine – neki se s lakoćom nose sa svime, nekima je teže. Sve ovisi o karakteru svakog pojedinca, koji zapravo predstavlja veliku razliku među nama.

Koje su najvažnije životne lekcije koje govorite svojim učenicima?

Živite život, uživajte u životu, smijte se svaki dan, grlite, ljubite i budite sretni.

Kako se Vi borite protiv nasilja?

Trudim se nikad ga ne prakticirati i vlastitim primjerom pokazati da je nasilje uvijek dio problema, nikada dio rješenja.

Kako ste znali da je medicinska struka Vaš izbor?

To sam oduvijek znala, ne znam točno zašto, ali nikada nisam poželjela biti išta drugo.

Može li nas medicina naučiti lekcije o ljubavi?

Naravno, svaka bol je umjerenija ako je pokraj vas netko tko vas voli, bilo da je riječ o romantičnoj vrsti veze, o bezuvjetnoj ljubavi djeteta ili o naklonosti prijatelja.

Pružaju li naše institucije dobru podršku žrtvama nasilja?

Nikada nisam doživjela nasilje za koje bih trebala zaštitu od institucija tako da ne znam osobno, ali svakako vjerujem da žrtve ponekad ne dobiju adekvatnu zaštitu.

Tko je po Vama najugroženiji?

Smatram da su najugroženije djevojke koje misle da su odrasle, a stvari su još uvijek malene djevojčice.

Božićni domjenak

Učenici odabrani od razreda kao primjer svima

- 1s1: Patricija Kantor, Dino Brkić
- 1s2: Stipe Bužonja, Korina Jurilj
- 1s3: Anica Mršić, Kristijan Jeleč
- 1dt: Iva Jakšić, Tena Janković
- 1ft: Tanja Benak, Lorena Bošnjak
- 1l: Dejan Grabovac, Ana Orešković
- 2s1: Josipa Filipović, Ana Marija Milković
- 2s2: Karlo Vidošić, Martina Furjan
- 2s3: Evelin Keri
- 2f: Anastasija Miroslavljević, Leonarda Matošević
- 2g: Adrienn Čapo, Ante Soldo
- 3s1: Lucija Trošić, Leonardo Rakonca
- 3s2: Marko Sklabinski, Marija Plazonić
- 3ft: Marko Varga, Maja Klaić
- 3g: Ana Brdar, Tonka Vidaković
- 3dt: Anđelina Mijakovac, Lorena Grandić
- 4s1: Ante Kračun, Jona Zečević
- 4s2: Nataša Babić, Patrik Plavšić
- 4s3: Jelena Cvetković, Josipa Galić
- 4f: Ivan Maletić, Veljko Jovanović
- 4g: Matej Tibor, Katarina Jukić
- 5s1: Leo Lang, Diana Tomašević
- 5s2: Martina Pemper, Ivana Stanisavljević

U Medicinskoj školi Osijek svakog prosinca organizira se divan božićni domjenak. Za one učenike koji u školu dolaze cijelu školsku godinu bez ijednog izostanka i za one koje, ne nastavnici nego učenici njihovog razreda, izaberu kao osobe koje mogu biti uzor.

U razredu se razgovara tko bi bila osoba koja ima dobar odnos s drugima, koja dobro komunicira i s nastavnicima i s učenicima, koja hoće pomoći, ne samo u školi, nego i u raznim drugim situacijama, osoba koja je pristupačna i pazi na druge. Odlične ocjene nisu uvjet da bi učenik/ca bio izabran. Tražimo dobru i empatičnu osobu.

Taj učenik/ca, bude odabran/a tajnim glasanjem, i onda smo mi, kao nastavnici, sretni, jer vidimo da svi prepoznaju kvalitetne ljudske osobine i podržavaju ih, gotovo, jednoglasno. Naši učenici time pokazuju svoju zrelost i jedan ogroman potencijal dobrote i zrelosti.

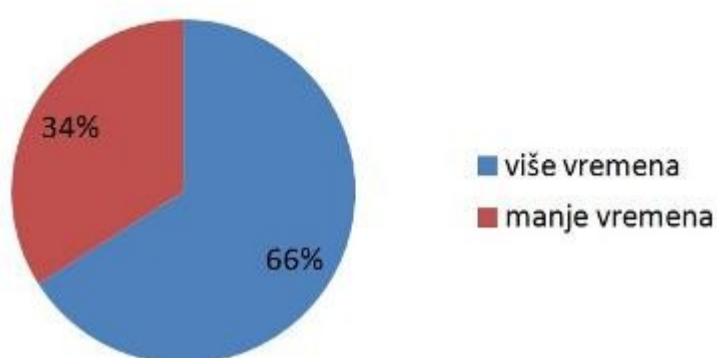
Na domjenku odabrani učenici dobiju jedan simboličan poklon i zahvalnicu od ravnateljice, ali o tome zbog kojih su osobina odabrani pred svima, govore učenici iz njihovih razreda. To je jedna ohrabrujuća situacija koja ističe prekrasne karaktere mladih ljudi i s takvim ozračjem odemo na božićne blagdane.

PePsi služba
(čitaj *pedagoginja, psihologinja*)

IZ UČIONICE U VIRTUALNI SVIJET

Drugo polugodište školske godine 2019./20. obilježila je pandemija COVID-a 19, virusa koji se proširio po cijelome svijetu i zatvorio sve - pa tako i školu. No, škola se zapravo nije zatvorila, već preselila u virtualni prostor te je 16.ožujka krenula online nastava. Svi su se učenici, nastavnici i stručni suradnici naše škole, umjesto u učionice, laboratorije i kabinete, rasporedili u virtualne učionice na Yammeru. Nismo više čuli školsko zvono i vrevu odmora, već čitali poruke za kraj sata, učenici nisu trčali do kantine i Lidla, već do svojih hladnjaka. No, da me ne uhvati prevelika nostalgija za onime što nam je korona „uzela“; online nastava pružila nam je svima različita nova iskustva. Usavršili smo rad u različitim aplikacijama, za koje nekad prije nismo ni čuli, unaprijedili svoje informatičke sposobnosti malo više od onog da ugasimo-upalimo računalo kad „zablokira“, naučili kako organizirati vrijeme da sve stignemo, osamostalili se u radu i još puno toga. U anketi koju je provela stručna služba, učenici kažu kako se zbog online nastave stignu naspavati, „štede“ vrijeme jer ne moraju putovati od kuće do škole i razvijaju svoju samostalnost. Zadaće se pišu uz jelo i glazbu, po rasporedu koji si učenik sam napravi.

U odnosu na redovnu nastavu, online nastava ti oduzme:

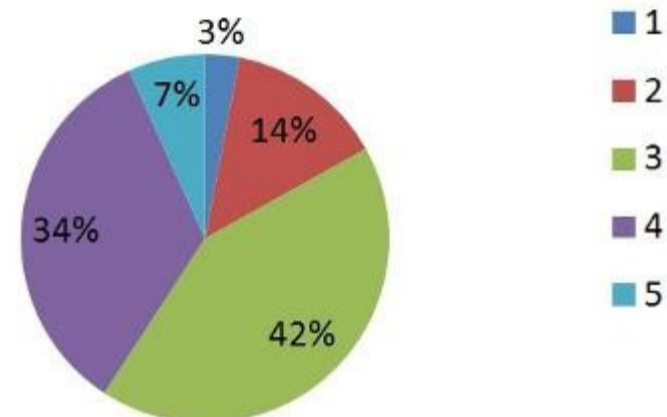

No, puno je više onoga što im nedostaje. Osim društva iz razreda, druženja prije i poslije škole, učenicima nedostaje i objašnjavanje gradiva, primjeri i ponavljanja, nekima čak i ispiti. Koliko god zabavan bio rad na laptopu, računalu i mobitelu, u nekom trenutku ga je previše.

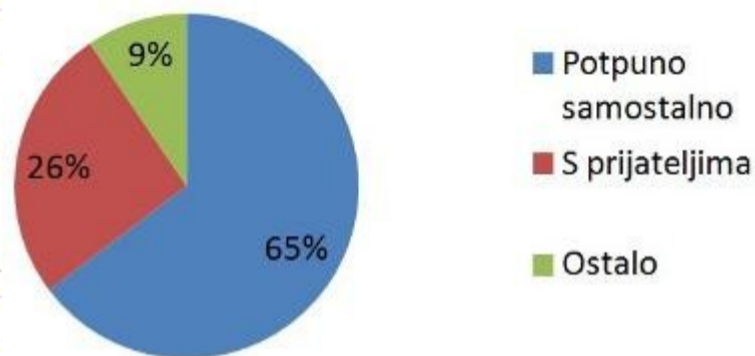
Svi su radili su puno i vrijedno. Nastavnici su istraživali različite načine kako ono što učenicima predaju u frontalnoj nastavi sada napraviti online, korištene su brojne aplikacije, naučili smo što je Yammer, ClassMarker, Quizizz, Edmodo, Zoom, Webex, matematičke aplikacije, snimali su se video materijali, montirali glasovi na ppt prezentacije i još mnoštvo toga. Satovi razrednika, nastavnička i učenička vijeća održavali su se online. Radni dan je trajao od jutra do mraka, a sve bez onog što nam inače olakšava rad - neposrednog kontakta jedni s drugima. Stručna služba je izrađivala materijale podrške mentalnom zdravlju u ovom vremenu izolacije i pandemije, kroz online obrasce osigurala kontinuirani kontakt s učenicima i bila na video i telefonskim pozivima s učenicima i nastavnicima.

Unatoč dobroj organizaciji i snalaženju u ovim novim uvjetima online nastave, svima nam je potreban susret, komunikacija i sve drugo što nam dolazak i rad u školi donosi, zato se nadamo da smo od jeseni svi u školi!

Kako bi ocijenio/la online nastavu?

Na koji način najčešće rješavaš zadatke?

Uspijevaš li riješiti sve zadatke za školski rad tijekom trajanja online nastave?

PePsi služba
(čitaj *pedagoginja, psihologinja*)

ISKUSTVA UČENIKA U NASTAVI NA DALJINU

Ne sviđa mi se ovaj oblik nastave jer smo odvojeni od prijatelja. Bilo je previše zadataka, puno više od onoga što dobijemo u školi, a pitamo se koliko smo toga zapravo naučili. Stresno je pisati na taj način testove, vrijeme je ograničeno. Tek smo sad shvatili koliko nam zapravo nedostaje škola. Nadam se da ćemo sljedeću godinu započeti i završiti u razredu, bez štrajka i korone.

Maja Klaić, 3.ft

Bolja mi je svakako nastava u razredu jer nastavnici objasne, ovako smo prepušteni sami sebi. Previše je zadataka, svatko misli samo na svoj predmet, pogubimo se u šumi zadaća. Često su rokovi prekratki, stalno smo u stresu. Ne vidim prijatelje, virtualno druženje ipak ne može zamijeniti druženja uživo. Mi se sad, više ili manje uspješno, švercamo, no to sve moramo nadoknaditi i nekad naučiti. Želim se definitivno vratiti u školu.

Nika Kolovrat, 3.ft

Nastava na daljinu mi se svidjela jer smo kod kuće imali više vremena. Putujem u školi i putovanje mi oduzima puno vremena. Kod kuće si organiziram vrijeme puno bolje. Nije mi se svidjelo što smo imali previše seminara, nije bilo zanimljivo raditi na taj način, ljepše i lakše mi je u razredu. Nedostajalo mi je društvo. I ne bih htjela da se ovo ponovi, iako sam ja gotova s nastavom.

Dijana Tomašević, 5.s1

Mislim da je ova situacija pokazala da je nastava uživo bolja, posebice za našu školu jer moramo biti u doticaju s ljudima. Profesori su nam izlazili u susret, no inače odradimo sve u školi, sad smo puno toga morali sami. Lakše je biti uživo s profesorom i tako učiti nego u virtualnoj učionici. Naravno, prijatelji su nam također nedostajali.

Marija Prskalo, 5.s2

Nastava na daljinu ima prednosti i nedostatke. Dobro je što ne moramo rano ustati, no nedostatak je što dobijemo previše zadataka. Nama maturantima to nije toliko problem, no mlađi učenicima je, ne može se tako naučiti sve što je potrebno, posebno vještine. Škola nije nije samo učenje, svima nam nedostaje ekipa iz razreda.

Marina Marinčić, 5.s2

ISKUSTVA NASTAVNIKA U NASTAVI NA DALJINU

Tijekom ove izvanredne situacije vezane uz Covid-19, imala sam priliku surađivati s Agencijom za strukovno obrazovanje i obrazovanje odraslih na potpori platforme za nastavu na daljinu. Budući da strukovna obrazovanja i u normalnim uvjetima imaju manjak udžbenika i materijala za nastavu te također i digitalnih materijala, sada je to naročito došlo do izražaja. Od strane Agencije stizale su zamolbe za pomoć u materijalima koji bi mogli poslužiti svima u učenju na daljinu. Dogovori su se znali odvijati subotama i nedjeljama do ponoći, kada bismo uz i ovako napetu situaciju oko vlastite nastave morali otkidati vrijeme i snagu za dodatne zadatke. Upute od strane agencije su bile prilično šture i nepotpune, kao i naša računalna spremnost pri izradi zadataka, što je često povećavalo nervozu i kolege su odustajale od suradnje. Unatoč tome, mi koji smo se prihvatili izazova i ipak uspjeli odraditi najbolje što smo znali, pomogli smo izradom materijala kako bismo svi lakše prošli kroz ovu nepoznatu situaciju. Medicinska škola Osijek je i ovaj puta pokazala da ima ljude koji svojim angažmanom i nesebičnošću promoviraju struku i ustanovu u kojoj rade.

Ivana Marček, mag.physioth.

Kada je početkom ožujka ministrica Divjak najavila mogućnost održavanja „nastave na daljinu“ zbog pojave korona virusa, mislila sam da je to „unlikely scenario“, kako bi rekli Englezi. I onda je to „unlikely“ postalo „novo normalno“, komunikaciju s učenicima zamijenile su razne aplikacije i nastava na TV programima. Osim redovne nastave, trebalo je pomoći maturantima da se pripreme za ispite DM. U redu, zašto ne, ionako to radim, treba samo snimiti, zar ne? Započela sam s prvom prezentacijom, pregled veznika u engleskom jeziku: vrste, značenja, primjeri, zadaci... Cilj mi je bio sustavno izložiti sadržaj koji će maturantima pomoći bolje odgovoriti na zadatak pisanja. Dok sam pripremala sadržaj, zamišljala sam učenike koji ga slušaju i pitala se je li im izlaganje jasno, logično, razgovijetno, sadrži li previše podataka... U suradnji s profesoricom Ivanković odabrana je optimalna količina podataka te odgovarajući primjeri i zadaci. U konačnici smo temu veznika prezentirale u dvije posebne lekcije koje su objavljene na stranici www.skolazazivot.hr i emitirane na RTL2 programu, kao i video lekcija o zamjenicama. Iako izrada ovih lekcija nije bila jednostavna kao što sam mislila, bila mi je novo i vrlo zanimljivo iskustvo.

Renata Gal, prof.

Ana-Mari Blažević profesorica latinskog jezika

Kako ste preživjeli ovu karantenu? Jeste li otkrili neke nove hobije, možda pronašli nešto novo, što vas usređuje?

Pa dosta dobro. Voljela bih reći da sam otkrila nešto novo, no ništa takvo. Počela sam više uživati u šetnjama (kao i vjerujem pola Hrvatske hehe), više sam čitala i postala najveći obožavatelj Dr. Oakley i Dr. Pola (veterinari s NatGeo Wild).

Zašto baš prvo, srednja Medicinska škola, Osijek? Kako da niste nastavili u smjeru ovog zvanja?

Neki već znaju, no mama i sestre su mi također završile ovu školu i to se nekako smatralo normalnim putem protiv kojega nisam imala ništa protiv jer su njihova iskustva bila dobra.

Kakva je bila reakcija vaše obitelji i okoline, kada ste se odlučili studirati latinski jezik, nakon one silne prakse i svakojake teorije?

Iznenadujuća za one koji me nisu znali, ali obitelj se nije iznenadila na tako neuobičajenoj odluci jer mi ovo nije bila prva takva. Kad sam obrazložila odluku, podržali su me. Svakako sam znala da se prvoj ljubavi uvijek mogu vratiti.

Zašto baš latinski? Što vas je privuklo k tome neobičnom jeziku? Je li on imao neku konkurenciju pri izboru?

Do latinskog sam došla promišljanjem. Htjela sam nešto predavati, ali nisam htjela cijeli život čekati posao, a znala sam da postoji deficit nastavnika ove struke. Također, uvijek mi je išao u srednjoj školi, bio je povezan s Crkvom i bio mi je dostupan (s malim brojem sati npr. fizike, teško da bih uspjela to upisati i završiti). Konkurencija mu je bila geografija. To mi je *secret love*.

Koji vam je dio školovanja, bila to osnovna ili srednja škola, pa i fakultet, ostao u lijepom sjećanju?

Možda zvuči kao fraza, ali svi su bili. Stvarno sam sretnica po tom pitanju. Mislila sam da nikad ništa neće nadmašiti brojne sretne uspomene u srednjoj školi, ali fakultet sa studentskom razmjenom im se opasno približio.

Znam da ste veliki zaljubljenik u prirodu. Možete li zamisliti život u gradu?

Mogu, ali u nekoj kući s većim dvorištem gdje će biti dovoljno mjesta za ljubimce. (Počet ću igrati Eurojackpot da si to mogu priuštiti :)).

Zasigurno nam puno nedostajete. Mislite li da bi ova virtualna nastava mogla zaživjeti? Znamo i da radite u više škola. Provodite li sada više vremena sa obitelji?

I vi meni jako nedostajete i pretužno je što vjerojatno neću moći uživo reći sretno svim drugim razredima s kojima se pozdravljam („Nemam“ suze u očima upravo). Ovakva nastava je nužno zlo i ništa ne može zamijeniti naše smijanje kad smo zajedno. Imam malo više vremena za obitelj jer ne putujem, ali sam u početku ove nastave cijeli dan provodila na računalu. Sad sam naučila da je u redu ne odgovoriti iste sekunde na mail.

Imate li neki savjet za nas neodlučne, što učiniti poslije srednje škole?

Slijedite svoje srce hehe. Šalim se, mislim možete i to, ali također dobro razmislite. Diploma medicinske škole neće pobjeći. Ako to nešto što želite više od struke ima budućnost, pokušajte.

Postoji li mogućnost da se susretnemo u 'plavim kutama' jednoga dana? :)

Trenutno obožavam ovo što radim i nekad se budim oblivena hladnim znojem jer sam sanjala da radim u bolnici i sve sam zaboravila, ali nikad ne reci nikad. Svakako nemam ništa protiv toga, samo bih trebala malo više učiti opet.

Vale cara mea!

Valete, Sara Marolin, 2.s3

GDJE SU NAŠI UČENICI

ŽELIM UČITI CIJELI ŽIVOT!

Vrlo često se učenici Medicinske škole Osijek vraćaju nakon studija u svoju školu, sada u novoj ulozi. S jednim od njih, nekada odlikašem i uzornim učenicom, a danas mladim liječnikom Vedranom Đambićem, porazgovarali smo na daljinu. O svojim školskim iskustvima, željama, ambicijama i planovima progovorio je za naš časopis. Evo što smo saznali...

Saznala sam da ste i Vi bili učenik Medicinske škole Osijek. Kakva sjećanja imate o ovoj školi, kakav ste učenik bili tada i koliko se škola promijenila?

Nije bilo tako davno kada sam ponosno napustio crvenu kockicu. Zaista pamtim puno divnih trenutaka obogaćenih smjehom i suzama radosnicama. Bio sam pravi brbljavi uporni „štreber“, ali to sam bio ja i ne bih ništa mijenjao. Započeo sam svoj prosvjetni rad točno u vrijeme početka online nastave, nisam fizički ni trenutak proveo u školi, ali primjećujem da se kolektiv pomladio.

Kada ste i kako ste se odlučili za studij medicine? Je li Vas nešto posebno motiviralo ili privlačilo tom studiju?

Nisam niti sekunde požalio što nisam upisao neku gimnaziju, iako sam odluku o upisu u MŠO donio dan prije upisa. Medicinska škola mi je pružila priliku spoznati vidim li se u zdravlju, a brojni liječnici koji su mi predavali strukovne predmete, bili su prava motivacija, potpora i uzor. Vizualizirao sam se u budućnosti kao liječnik već početkom drugog razreda, osjetio sam da je to ono što želim i -evo me!

Mnogi učenici teško pronalaze motivaciju za učenje. Što je Vas motiviralo i na koji način ste učili i da još uvijek učite?

Imam neiscrpan izvor motivacije, po prirodi sam radoholičar i ne mogu zamisliti život bez rada. Sve je u našim mislima, one kreiraju našu motivaciju, našu realnost. Motivacija je nešto na čemu trebamo neprekidno raditi.

Zbog ove izvanredne situacije niste se uživo upoznali s učenicima. Koliko Vam je to olakšalo ili otežalo prvu komunikaciju i prve sate?

Zasigurno je da mi je online nastava otežala rad. Velik broj učenika, predmeta, sredina drugog polugodišta i yammer, nije moglo „bolje“. Prvi sati su bili obostrano „ispitivanje terena“, ali kako je nastava odmicala, komunikacija je poprimila kvalitetnije, čak i emotivne dimenzije.

Kako je biti srednjoškolski profesor i kakva su Vaša dosadašnja iskustva s učenicima?

Osim što sam ostvario svoj potajni životni san, divno je prenositi znanje na naraštaje koji nam dolaze. Vrlo je zahtjevan i odgovoran posao, a ujedno i veliki izazov. U dosadašnjem online radu s učenicima, spoznao sam da velika većina učenika aktivno i kreativno sudjeluje u nastavi.

Kako je biti srednjoškolski profesor i kakva su Vaša dosadašnja iskustva s učenicima?

Osim što sam ostvario svoj potajni životni san, divno je prenositi znanje na naraštaje koji nam dolaze. Vrlo je zahtjevan i odgovoran posao, a ujedno i veliki izazov. U dosadašnjem online radu s učenicima, spoznao sam da velika većina učenika aktivno i kreativno sudjeluje u nastavi.

Koja grana medicine Vas najviše zanima? Zašto?

Moja prva ljubav još od srednje škole je kardiologija, tako je i dan danas. Želim se baviti invazivnom kardiologijom i biti uz rame tehnologiji koja donosi pregršt novih, atraktivnih metoda liječenja.

Koji su Vaši hobiji i interesi u slobodno vrijeme?

Dobro pitanje za kraj. Zasigurno se pitati, imam li slobodnog vremena uopće? Naravno da imam, a moja velika ljubav je folklor u kojem sam od malih nogu. Trenutno sam i dalje aktivan kao umjetnički voditelj. Ponekad (rjeđe :/), odlazim u teretanu. Druženje sa obitelji i dragim prijateljima uvijek će krasiti moje kratko slobodno vrijeme!

Za kraj, možda neka kratka poruka od Vas za učenike.

Posvetite se dovoljno sebi, ali i knjizi. U životu sve ima svoju homeostazu. Budite prožeti humanošću i život će vam dvostruko vratiti!

Mirna Pejić, 3.ft

NOVE PROFESORSKE SNAGE

Krešimir Fabijančić, nastavnik matematike i informatike

Sviđa li Vam se rad u Medicinskoj školi Osijek, jeste li se priviknuli?

Prije no što sam počeo raditi u Medicinskoj školi Osijek, bio sam vrlo uzbuđen najviše zbog rada u sredini gdje me nitko ne poznaje jer u rodnom Đakovu, gdje sam do sada radio, gotovo svatko svakoga poznaje i preko mojih roditelja svi su znali tko sam i čiji sam. Dolaskom u Medicinsku školu preda mnogim su bili novi izazovi, novi učenici, nove radne kolege, nepoznata škola... I mogu reći da je Medicinska škola ostavila vrlo ugodan prvi dojam. Gdje god dođem i koga god sretnem da me pita gdje radim i kako mi je na poslu, s ponosom odgovorim da radim u Medicinskoj školi u Osijeku i da mi je na poslu vrlo ugodno te da sa zadovoljstvom dolazim na posao. Na školu sam se vrlo brzo priviknuo, jedino vjerujem da nisam još upoznao sve kolege koji rade u školi jer ih je zaista puno. Ali, mogu reći da me ova situacija s koronom malo povezala s većinom kolega jer sam nastavnik matematike i informatike pa me svi zovu i pitaju za savjet, pomoć i podršku.

Kakvi su naši učenici, kako im je predavati?

Učenici su vrlo ljubazni, pristojni i odgovorni u radu. Na hodnicima me pozdravljaju svi - oni kojima predajem i oni kojima ne predajem. Do sada nisam imao problema ni s kim. Predavati je vrlo ugodno, ne moram galamiti i mogu se opustiti tako da bude ugodno svima u učionici. Drago mi je kad na satu bude puno pitanja, onda sam siguran da ih zanima ono o čemu razgovaramo. Nadam se da su takvi na svim satima, a ne samo kod mene :)

Smatrate li da ste uspješni u svom zvanju?

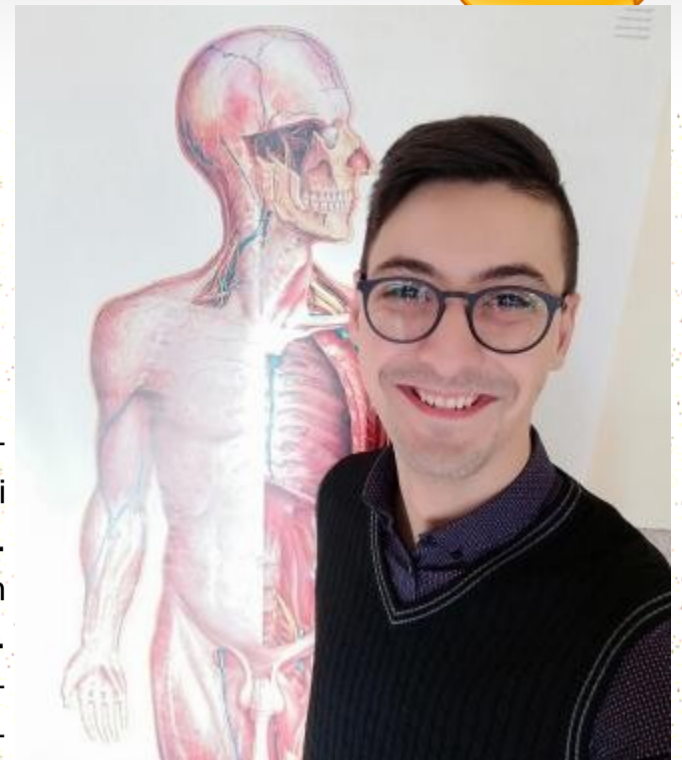
Nemam puno radnog iskustva, diplomirao sam 2017. i smatram da mi treba još dosta prakse i iskustva. Prema onome što sam čuo od drugih mogu reći da me učenici dosta hvale. Uvijek sam govorio kako je matematika težak predmet i kako ću biti jedan od onih profesora koji imaju crvene rogove na glavi, međutim to mi nije u prirodi i jednostavno to ne bih bio ja. Trudim se da moji sati budu opušteni i zanimljivi koliko god je to moguće. Jesam li uspješan u svemu tome, morat ćete pitati učenike ;)

Što mislite o našem sustavu obrazovanja? Biste li nešto promijenili?

Naš sustav obrazovanja, kao i svaki drugi, ima svoje prednosti i nedostatke. Često se pozivamo na rezultate međunarodnih istraživanja i kažemo kako je naš sustav loš. Međutim, na svim tim istraživanjima Hrvatska je oko sredine što nije baš tako loše, zar ne? To samo znači da imamo mjesta za napredak. Volio bih kada bi u školi bilo više praktičnog rada iz svih predmeta.

Je li Vam draža matematika ili informatika? Zašto?

Mogu reći da mi je matematika draža i oduvijek je bila. Sve stvari koje u matematici danas poznajemo postoje oduvijek, nitko ih nije izmislio nego ih je samo otkrio. Matematika se i danas razvija i pomaže svim drugim prirodnim znanostima. Odgajan sam u katoličkoj vjeri i puno puta sam dobio pitanje kako to da si vjernik, a baviš se matematikom. Mogu reći da kroz matematiku imam drugačiji pogled na svijet oko sebe i fascinantno mi je da baš sve oko nas u sebi ima barem mali komadić matematike.

Koji su Vam predmeti pored matematike bili dragi za vrijeme školovanja?

Pohađao sam matematičku gimnaziju u Đakovu i kao što sam već rekao, škola mi je dobro išla (osim matematike). Volio sam glazbeni. Glazba i matematika zapravo idu jedno uz drugo. Uvijek sam želio svirati neki instrument, a u zadnje vrijeme razmišljam da to i ostvarim.

Što biste sad željeli biti da niste profesor?

Mogu iskreno reći da se ne vidim niti u jednom zanimanju osim ovoga. Posao nastavnika me baš ispunjava i ne bih ga mijenjao. Možda će netko reći da to samo govorim jer sam mlad i da ću se kasnije predomisлити, ali trenutno ne vidim drugi posao koji bih radije radio.

Imate li neki hobi, kako provodite svoje slobodno vrijeme?

Član sam mješovitog katedralnog zbora u Đakovačkoj katedrali gdje pjevam i soliram od prvog razreda osnovne škole. Klasična glazba me jako opušta, pa tako i ova liturgijska koju izvodimo u katedrali. Talent vjerujem da sam naslijedio od bake koja je u rodnom selu bila "počimajla" u crkvi. Također, imam mali voćnjak i vinograd u blizini Đakova tako da slobodno vrijeme i tamo provodim. Supruga i ja uskoro očekujemo bebu tako da će većinu slobodnog vremena u buduću popunjavati briga za novog člana obitelji :)

Tonia Javorović, 1.dt

NOVE PROFESORSKE SNAGE

ŽIVIM U OBLACIMA

Razgovor sa nastavnicom informatike, Marijom Grgić

Plavokosa i plavooka, uvijek nasmiješena i zanimljivo odjevena, tako doživljavamo novu nastavnicu iz informatike. Nešto više o sebi rekla mi je u ovom kratkom razgovoru.

Zašto ste odabrali baš ovo zanimanje?

Moja je istinska želja bila svoje vrijeme i svoje znanje dati učenicima, ne prestano se usavršavati u struci i izgrađivati sebe uz kolege i učenike. Nema boljeg okruženja za ostvarivanje ovakvih želja od školske učionice.

Što najviše cijenate kod svojih učenika?

Najdragocjenije je neprekidno učenje i rast koji profesor ostvaruje sa svojim učenicima. U nastavnom procesu učimo jedni od drugih i napredujemo – kako na intelektualnoj, tako i na emotivnoj razini.

Kako ste se osjećali kada ste prvi put održali nastavu?

Svaki se profesor živo sjeća svog prvog sata, pa tako i ja. Bila sam jako uzbuđena i, naravno, osjećala sam tremu. Uvijek je tako na početku nekog što željno očekujemo. Kad je nastavni sat krenuo i kada su se u proces uključili učenici, osjetila sam veliko olakšanje i bila sam svoj na svome.

Koje su osobine čovjeka po Vama najvažnije?

Smatram velikom prednošću kada se čovjek zna radovati tuđoj sreći. Empatija je također vrlo važna za kvalitetan i ispunjen život. Cijenim ljude koji su iskreni, opušteni i poštuju tuđu privatnost. Kada je čovjek ono tko jest bez potrebe za glumom da bi se svidio nekome, tada je najbliži sebi i drugima. Zato smatram da je dobra životna filozofija: *Don't worry be happy* :)

Kakve osobine, po vama, treba imati svaki profesor?

Svemu što sam već rekla dodajem dosjetljivost, smisao za humor i spremnost za akciju.

Imate li kakav hobi?

Trenutno razvijam kreativnost u izradi različitih predmeta od prirodnih materijala sa svojom djecom. Najviše uživam u igri s njima, a volim se posvetiti i sadnji vrta.

Što Vam se najviše sviđa u našoj školi?

Volim jednostavnost naših učenika i njihovu ljubav za izabrani smjer.

Kako izgleda Vaš uobičajeni radni dan?

Prije ulaska u učionicu moram se za nastavni sat pripremiti. Održavam web stranicu naše škole pa sam u stalnoj komunikaciji s kolegicama i kolegama kako bi sve važne informacije došle do naših učenika, djelatnika škole, roditelja, ali i sveukupne javnosti. Ako u gusti radni raspored uspijem uklopiti kavu s kolegicama i kolegama u zbornici, uživam u razgovoru i ugodnom druženju.

Koliko je, po Vašem mišljenju, bitno znanje informatičkih vještina?

Smatram informatička znanja i vještine izrazito važnima za sve smjerove – gdje god se zaposlili, trebat ćete koristiti različite informatičke alate za rad.

Kako biste opisali sebe u tri riječi?

Živim u oblacima. (tri riječi :D)

Sara Marolin, 2.s3

Maturanti

Oduvijek mi je bila želja pomagati nemoćnima, bolesnima i svima kojima je pomoć potrebna, te je to bio razlog mog upisa u Medicinsku Školu Osijek. Nisam dvojila što upisati jer mi je životna želja od malih nogu bila postati medicinskom sestrom. Na početku nisam znala što me zapravo očekuje, ali sam se s veseljem prihvatila svega onoga što me vodilo k ostvarenju mog cilja. Sada, kada polako završavam još jedno poglavlje u svome životu, s ponosom mogu reći da ne žalim ni za jednom sekundom uložene truda. Moje putovanje kroz Medicinsku Školu Osijek obilježilo je puno smijeha, druženja, lijepih trenutaka provedenih u školi, bolnici i razredu s prijateljima. Pohađajući ovu školu spoznala sam najveće vrijednosti života i što je uistinu važno na kraju svakoga dana. Ovih pet godina bilo je divno razdoblje, s puno druženja i smijeha, učenja, ali i stjecanja životnog iskustva. Sada me očekuju novi uspjesi i izazovi kojima se iznimno veselim i s nestrpljenjem ih iščekujem!

Patricija Puljak, 5. s1

Kao mala sanjala sam da ću postati učiteljica, no, u osmom razredu, preko noći sve se promijenilo. Jedna bliska osoba iz obitelji preživjela je AIM, drugoj je dijagnosticiran karcinom, treća je imala nekoliko operacija za redom ... Gledajući njih u bolničkoj postelji, spoznala sam svoju humanost i beskrajnu želju da pomazem ljudima. Od toga trenutka, ljubav prema ovom zanimanju samo raste. Odlučila sam upisati Medicinsku školu i bila odlučna u svome naumu. Svih pet godina je poletjelo, a u sjećanju ostaju samo najljepše uspomene. Prijatelji, profesori, šale, smijeh, kantina, tete spremačice i naš legendarni domar. Svega se toga rado sjećam i jedino što mogu reći je da mi svi već sad nedostaju. Sa druge strane, bilo je puno neprospavanih noći, učenja, truda i rada, ali ne žalim. Sve se isplatilo i sada s ponosom mogu reći da sam baš ja medicinska sestra. Ne ponosim se samo zbog titule, nego zbog humanosti zanimanja. I ne, to nije posao, to je poziv! I presretna sam što sam ga baš ja dobila. „Crvena kockice, hvala ti na svemu! ♥

Valentina Grgić, 5. s1

Prisjećam se svih neprospavanih noći, učenja, umora i borbe sa samim sobom u ovih pet godina. Sve to kako bih ostvario svoje ciljeve. Za završnicu mog srednjoškolskog obrazovanja, ni manje, ni više dogodi se pandemija i COVID-19. Šećer na kraju, reklo bi se. Ipak, jedan cilj je ostvaren. Kao da je jučer bilo, kada smo došli u ovu školu. Sada, zahvaljujući našim profesorima i mentorima, postali smo pravi ljudi. Tijekom ovih pet godina bilo je tu puno lijepih stvari. Uspomene, prijateljstva, znanje, sve to nosim sa sobom u novu cjelinu života. Planiram upisati sestrinstvo, a nakon toga se možda i zaposlim u ovoj školi. Kako kažu, možeš izaći iz MŠO, ali MŠO ne izlazi iz tebe. Što se tiče budućih generacija, želim im poručiti da ne odustaju, da se bore za svoje ciljeve. Dolaze neke nove borbe, možda još teže. Dolazi život. I uvijek se u životu sjetite te male crvene kockice, u koju dolaze djeca, a odlaze ljudi.

Marko Krnjajić, 5.s2

Na početku ovog životnog putovanja zvanog Medicinska škola Osijek često sam se pitao kada će više doći ta famozna peta godina. I odjednom, u trenutku, našao sam se na kraju putovanja. Neprekidno sam razmišljao jesam li pogriješio što nisam upisao gimnaziju, ali sad shvaćam da nisam. Medicinska škola me pretvorila u odraslu osobu, osobu koja je spremna za život. Tijekom školovanja prelazili smo preko raznih prepreka, ali u petoj godini su nas dočekale najteže, štrajk i Covid-19. Hvala svim profesorima koji su nam bili podrška i oslonac tijekom školovanja. Novim generacijama želim poručiti da budu hrabri i uporni jer se sve na kraju isplati.

Domagoj Vinković, 5. s2

Svemu dođe kraj, pa tako i našem srednjoškolskom obrazovanju. Ove četiri godine u Medicinskoj školi proletjele su nevjerojatno brzo. U početku je bilo naporno i komplicirano i puno puta sam skoro odustala, no na kraju se sav trud isplatio. Bilo je i živciranja, "ne mogu ja to" te ostalog kukanja, ali gdje toga nema? Drago mi je što sam upisala baš ovu školu iz koje izlazim s puno lijepih uspomena (pogotovo onih s klupica iza škole). U "crvenoj kockici" nauči se mnogo važnih stvari, a najvažnije od svega je voljeti pružiti pomoć drugima – i izaći u susret, ako je to nekome potrebno, hehe. Želja mi je, nakon položene mature odraditi staž, a nakon toga se vratiti u klupe i upisati farmaceutski fakultet. Budućim generacijama želim puno sreće, želim da uživaju u ovoj školi kao i mi!

Antoaneta Bajić, 4.f

Četiri godine prošle su jako brzo, nikada brže u mojem životu nije vrijeme tako proletjelo. Kao da je bilo jučer kada sam upisao Medicinsku školu i krenuo u prvi razred. Iako sam prvih tjedana bio uplašen i ne baš oduševljen školom i novom okolinom, ubrzo sam se snašao i spoznao način rada škole. Tijekom četiri nezaboravne godine svog školovanja bilo je bitno biti uporan, dobro organiziran i pozitivan. Iako je bilo teških trenutaka, mnogo je više bilo onih lijepih, veselih, zabavnih. Kao maturanta obilježila me zadnja godina moga školovanja. Ona je bila sve samo ne uobičajena, štrajk prosvjetara početkom školske godine i svjetska pandemija tijekom drugog polugodišta promijenila je tijek našeg školovanja i svih događaja vezanih uz maturante. Iako dijelom zakinut, odlazim iz ove škole pun novih znanja, vještina i prijatelja. Zvanje koje sam stekao smatram vrlo časnim i odgovornim, to je poziv kojim sam u mogućnosti doprinijeti razvoju znanosti, zdravstva i društva. Uz predane profesore, predavače, stručno osoblje i nadasve prijatelje, srednjoškolsko obrazovanje bilo je za mene životna avantura i vrata za novi svijet – „svijet odraslih“.

Ivan Mihaljević 4.f

„ Zašto ovo moram učiti? Kad će mi ovo trebati? Ne mogu više, ovo mi je preteško. Jedva čekam da dođe kraj!“ Često su mi prolazile ovakve misli kroz glavu, vjerujem i većini vas. I evo me sada, na „jedva dočekanom kraju“. Mislila sam da će vječiti strahovi od usmenog i nasumičnog otvaranja dnevnika biti ono što ću zauvijek pamti, ali nije tako. Lijepo uspomene prevladaju ružne, i bude mi teško što je kraj. I želim se vratiti na početak. Uхватiti sebe u sred tih pomisli i reći sebi: „Uživaj, jer neće vječno trajati.“ Još se sjećam onih uplašanih izraza na našim licima kada smo prvi put kročili u školu, ne znajući kakvo nas predivno putovanje čeka. Možete li vjerovati da je prošlo već pet godina? Jer ja ne mogu. Činilo mi se kao dug vremenski period, ali prošlo je u tren oka. Pet godina šala, smijeha, svađa, tajnih ljubavi, prijateljstva. A sada je svemu kraj. Srednja škola – mjesto odrastanja. Puno sam naučila; ne samo o piscima iz razdoblja renesanse, ili parabolama ili zdravstvenoj njezi bolesnika; nego i o sebi samoj i svojim mogućnostima. Sve što sam prošla i ljudi s kojima sam to prošla, pomogli su oblikovati me u osobu kakva sam danas. Zahvalna sam na svakoj prilici koja mi je pružena, svakoj lekciji, svakoj uspomeni. Eh, kad bi bar cijeli život bio jedna velika srednja škola.

Bojana Višekruna, 5.s1

Kada sam upisao ovu školu nisam mogao ni slutiti što će me dočekati. Četiri godine brzo su prošle, a svaki dan bio je pustolovina koju nikada neću zaboraviti. Ponekad je bilo naporno i teško, ali u konačnici se isplatilo. Najviše cijenim prijatelje koje sam stekao u ovoj školi jer su mi u potpunosti promijenili život. Na srednju školu ću gledati sa srcem punim radosti, no trenutno mi, na samom kraju ove srednjoškolske staze, sjeta i tuga ne daju mira. Iako me zloglasna matura pomalo plaši, radujem se upisu na fakultet i budućim dogodovštinama u svome životu.

Ivan Maletić, 4.f

Ove četiri godine u Medicinskoj školi nevjerojatno brzo su prošle, ali definitivno je najbrže prošao četvrti razred. Prvo nas je zadesio štrajk, a zatim korona. Prvog nastavnog dana u Medicinskoj školi Osijek pomislila sam što je meni to trebalo, bila sam jako uplašena, sve je bilo ozbiljnije i odraslije u odnosu na osnovnu školu. Sada, na završetku, shvaćam kako se cjelokupni trud isplatio i da mogu ponovila bih i upisala istu školu. U ovoj školi naučila sam mnogo važnih stvari, kako za struku tako i za život. Najvažnije od svega da jedni drugima moramo pomagati. Moji planovi za budućnost su uspješno položiti državnu maturu te upisati i završiti Farmaceutsko-biokemijski fakultet u Zagrebu kako bih nastavila proširivati znanje iz farmaceutske struke u kojoj sam se doista i pronašla. Naša crvena kockica na Zelenom polju ostat će mi u lijepom sjećanju.

Antonela Kelić, 4.f

Stariji su mi često govorili kako su srednjoškolski dani najljepši, a sada, kada su službeno pri kraju, i sama to potvrđujem. Ove četiri godine u Medicinskoj školi zaista ću pamtiti zauvijek. U ovoj školi naučila sam da neće uvijek sve ići po planu, da se za neke stvari treba više potruditi i da će biti puno izazova, ali naučila sam i da se uz prave prijatelje sve poteškoće mogu prebroditi. Lijepih uspomena je zaista puno. Pamtit ću i biti zahvalna profesorima koji su bili puni razumijevanja, koji su se šalili s nama i kojima smo bili više od posla. Pamtit ću sveprisutan smijeh i uvijek neku gozbu u razredu, naše borbe za pravdu, kave nakon bolnice i odlaske kući u 17:30 (ako netko pita, nismo izlazili ranije). Maturalac je bio vrhunac našeg prijateljstva, a uspomene koje smo stvorili podsjećat će nas na to koliko smo dobra ekipa. Ova godina nam teško pada jer se ne viđamo, ali ne mislim da je ovo kraj svega - stekli smo prijatelje za cijeli život. I unatoč činjenici da odlazimo na različite strane, znam da ćemo uvijek biti tu, jedni za druge.

P.S. Iako nismo, kao ostale generacije, ostavili trag u laboratoriju, hladnjak u njemu će zauvijek nositi naš pečat!

Doroteja Arbutina, 4.f

Prije malo više od četiri godine prvi puta ušla sam u Medicinsku školu Osijek, kasnila sam. Kada sam ušla u razred vidjela sam puno nepoznatih lica i shvatila da je ovo potpuni početak za mene. Iskreno govoreći, jedva sam čekala taj novi početak. Ove četiri godine prohujale su kao vjor u kojem je sakupljeno toliko lijepih, ali i ponekih ružnih uspomena. U lijepom sjećanju zauvijek će mi ostati uvijek zanimljive vježbe u našem laboratoriju, zatim smiješni sati matematike s našim profesorom Zrilićem i poučni sati hrvatskog s našom dragom razrednicom prof. Kasač. Tijekom mog četverogodišnjeg školovanja bilo je puno puta kada sam rekla: "Jedva čekam da ovo sve završi." Sada, kada se približavamo kraju, shvaćam da toliko puno stvari želim vratiti, kao što je na primjer maturalac. Na žalost vrijeme se ne može vratiti, ali lijepe uspomene ću još jako dugo pamtiti. Želim svima koji ovo čitaju, a pogotovo budućim generacijama, poručiti da uživaju u trenutku u kojem se nalaze zato što vrijeme brzo prolazi i ovo srednjoškolsko iskustvo je jedno od najboljih u životu, iako to možda trenutno ne izgleda tako, vjerujte mi kada sve bude gotovo i vi ćete htjeti vratiti vrijeme.

Magdalena Banožić, 4.f

Još kao djevojčicu privlačila me medicina i sve što ona predstavlja. Sama pomisao da mogu utjecati na živote drugih, spašavati ih i pomagati im u bilo kojemu smislu, u meni je budila osjećaj sreće i zadovoljstva. Iz toga razloga, Medicinska je škola za mene bila logičan odabir. Iako mi je tijekom ove četiri godine ponekad bilo iznimno teško, obećala sam si da ću dati sve od sebe kako bih savladala sve prepreke koje mi se nađu na putu. Za to je bilo potrebno mnogo truda, rada i odricanja. No sav se taj trud na kraju isplatio jer, kada sagledam širu sliku, tijekom srednjoškolskog obrazovanja imala sam mnogo lijepih i nezaboravnih trenutaka koje ću pamtiti cijeli život. Nešto što će mi svakako ostati u sjećanju je i ova iznimno neobična, posljednja godina mojega srednjoškolskog obrazovanja koju su obilježili štrajk prosvjetara i velika pandemija. Pohađati nastavu na daljinu nije bilo lako, no svakako je jedno novo i zanimljivo iskustvo. Sa sigurnošću mogu reći da iz ove škole, u svijet odraslih, odlazim obogaćena znanjem i iskustvima koji će mi uvelike pomoći u daljnjem životu, a za to sam zahvalna svim profesorima koji su utjecali na izgradnju mene kao osobe.

Matea Schmutz, 4.f

Prije četiri godine zakoračila sam prvi put u Medicinsku školu i nisam požalila niti trenutka. Još kao mala, htjela sam biti farmaceutska tehničarka kao moja teta. Nakon toliko godina moja želja se ostvaruje. U lijepom sjećanju ostat će mi vježbe, projekti, praksa, ekskurzije, učenje do pet minuta prije ispita, klizni raspored. Naravno, bilo je trenutaka kada mi je bilo dosta svega i htjela sam odustati, ali pobijedila je upornost, rad i trud. Zahvalna sam svim profesorima i magistrama jer su nas uvijek poticali na rad i trud kako bi jednoga dana bili spremni za sve izazove s kojima ćemo se susresti. Najviše će mi nedostajati moj razred i razrednica jer smo u ove četiri godine postali poput obitelji. Budućim generacijama želim poručiti da slijede svoje snove i nikad ne odustaju, jer uz rad i upornost sve će im se isplatiti.

Marta Meštrović, 4.f

Nisam zaboravila kako svaki VELIKI san počinje VELIKIM sanjarem. Kada se to shvati, put do cilja lakši je. Kao maturantica, jedino što mogu reći je da sam zahvalna. Imam drage ljude, čvrste zagrljaje, iskrene osmijehe te divne i manje divne uspomene. Sve nas to gradi kao osobu.

Elena Knežević, 4. g

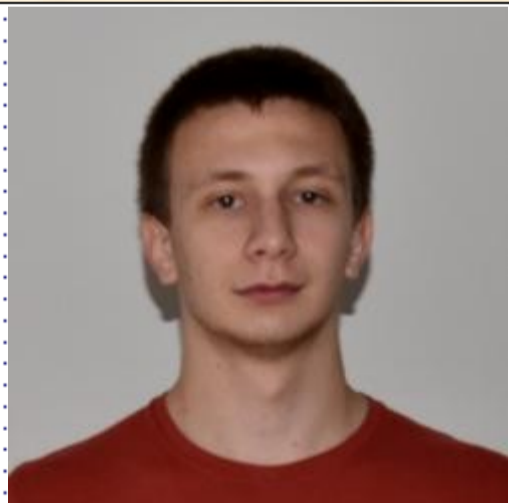

Maturantica sam Medicinske škole Osijek, smjer: zdravstvena gimnazija. Četiri razreda završila sam odličnim uspjehom. Školovanje ću pamtit po mnoštvu zabave i dobrim prijateljstvima. Pamtit ću 4. g razred za koji su mnogi govorili da je „problematičan“. Rekla da smo imali dušu. Pamtit ću odlaske u Lidl za vrijeme „velikoga“ odmora i kave u Greenu. Ostat će mi u sjećanju i profesori od kojih mi je većina uljepšala školovanje, a nekolicina zadavala muke. Cijenim provedene trenutke u Medicinskoj školi Osijek. Sigurna sam da nisam pogriješila kada sam odlučila upisati smjer: zdravstvena gimnazija.

Magdalena Borovac, 4. g

Medicinsku školu Osijek pamtit ću po najljepšim uspomena koje se stječu upravo u srednjoškolskom životu. Ponekad je doista bilo teško „izgurati“ i izboriti se sa svim obavezama koje nam je nastava donosila. Poslije napornoga školskoga dana došlo je vrijeme za omiljenu kavu s ekipom iz razreda. Često sam govorila kako mi je svega dosta i kako profesori nemaju razumijevanja. Sada, kada se bliži kraj, vidim da će mi sve nedostajati. Naravno, kao i svaki učenik, imala sam profesore koji su mi bili dragi, uvijek otvoreni za dogovor i suradnju. Bilo je i onih koji mi nisu bili najdraži. To je, na kraju, doista, nevažno. Važni su osjećaji i uspomene koje ću ponijeti sa sobom, a one su izrazito pozitivne. Naš maturalni rastanak, nažalost, nije na zavidnom mjestu. Proživljavamo ga u izolaciji, bez norijade i zviždanja u Školi koje smo iščekivali pune četiri godine. Moglo je sve ljepše završiti. Nadam se da ćemo propuštene trenutke kad-tad nadoknaditi.

Nikolina Božić, 4. g

Četiri godine u Medicinskoj školi brzo su prošle. Drago mi je što sam upisao smjer: zdravstvena gimnazija jer se „ugašeni“ smjer pokazao kao dobar izbor. Upoznao sam mnogo dobrih prijatelja s kojima sam proveo lijepe trenutke i s kojima ću ostati dugo u dobrim odnosima. Nedostajat će mi jutarnji „ritual“ odlaska u Lidl, smijeh iz učionica, čak i profesori koji su nam često zadavali glavobolje, ali su nas ponešto i naučili. Zauvijek ću pamtit ustajanje prije izlaska Sunca, vožnju autobusom do Zelenoga polja, kave u Greenu i burek iz Retfale. Bilo je zanimljivo i zabavno, ali je, nažalost, brzo završilo.

Miloš Banović, 4. g

„Nevjerojatno je koliko su brzo proletjele ove četiri godine.“ Siguran sam kako su ovo jedne od najčešćih riječi koje se čuju, ali s razlogom jesu. Mnogo sam naučio: malo o svijetu, malo o drugima, a najviše o sebi. Ne znam što me čeka, ali sam spreman za sve što će doći.

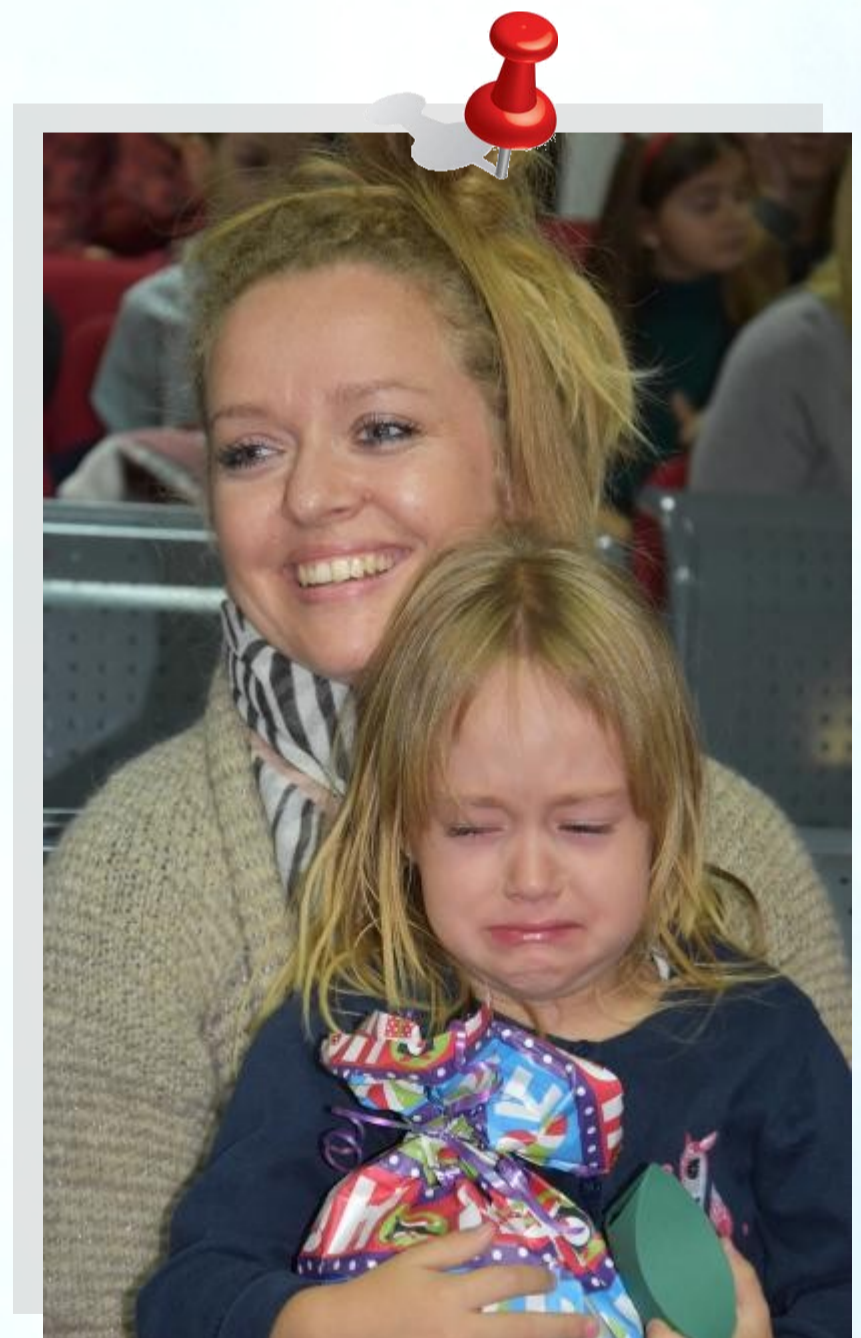
Matej Tibor, 4. g

VI BOŽIČNA

priredba

PRAVOSLAVNI VJERONAUK

Intervju - vjeroučitelj Vukašin Cvetojević

Možete li nam se u nekoliko rečenica predstaviti?

Ja sam Vukašin Cvetojević, dipl. teolog, radim kao vjeroučitelj u OŠ Dragutina Tadijanovića u Vukovaru i ovdje u Medicinskoj školi Osijek. Kao svećenik služim u crkvi Prepodobne majke Paraskeve – svete Petke na Dobroj vodi u Vukovaru i predstojnik sam Katehetskog ureda Eparhije osječkopoljske i baranjske. U svećeničkom činu sam skoro 12 godina, koliko sam i vjeroučitelj, a od 2014. do 2018. godine bio sam voditelj Županijskog stručnog vijeća vjeroučitelja naše Eparhije, koja obuhvaća Vukovarsko-srijemsku i Osječko-baranjsku županiju.

Budući da Vam je ovo prva godina rada u Medicinskoj školi, kako se snalazite i kakvi su Vaši dojmovi?

Da, ovo mi je prva godina rada u Medicinskoj školi i uopće u srednjoj školi jer sam do sada radio samo u osnovnoj. To kako se snalazim, bolje će reći oni koji rade sa mnom i učenici kojima predajem, iako volim reći da ne predajem nego se susrećemo, družimo i ponešto učimo. Ako bih se morao, u ovom smislu, nekako samovrednovati, mislim da sam se dobro snašao, kako u suradnji s kolegama, tako i s učenicima. Što se tiče škole i mojih dojmova mogu samo reći da se ovdje osjećam jako ugodno i nemam osjećaj da sam tu „netko novi“, naprotiv osjećam se kao da duže vrijeme radim ovdje.

Kako ste zadovoljni radom škole i cjelokupnom organizacijom nastave?

Školu, prije svega, čine ljudi koji su u njoj i ponovit ću što sam već rekao- sve pozitivno. Iako sam ovdje samo jednom tjedno mogao sam primijetiti da se zaista ozbiljno i dobro radi, da su kolegice i kolege posvećeni poslu, a učenici pristojni. Da budem iskren, nisam znao što mogu očekivati jer nisam imao iskustvo rada u srednjoj školi,

a ipak sam „malo neobično odjeven“, razumijete što hoću reći (smijeh). Što se tiče organizacije nastave i uvjeta rada mogu reći da imam učionicu u kojoj redovito održavam nastavu, možda mi nekad nedostaje nešto od pomoćnih sredstava IKT tehnologije, ali nekako se, hvala Bogu, i u tim situacijama snađemo.

Kako ste zadovoljni odazivom učenika s obzirom da je ovo prva godina pravoslavnog vjeronauka u našoj školi?

Ovo je bio poseban izazov za sve nas. Kada kažem nas, mislim na one koji se brinu o pravoslavnom vjeronauku jer, koliko je meni poznato, pravoslavnog vjeronauka u Osijeku nije bilo od vremena prije Drugog svjetskog rata. I moram reći da sam zahvalan rukovodstvu škole na čelu s ravnateljicom što su omogućili, uz dozvolu nadležnog Ministarstva, održavanje nastave pravoslavnog vjeronauka. Živimo u multikulturalnom i multireligijskom društvu, a međusobne razlike postoje da nas sve obogaćuju. Uvijek je teško probiti led, netko mora biti prvi, a to donosi određenu dozu neizvjesnosti. Mogu reći da sam zadovoljan odazivom jer zapravo nisam imao potpune podatke koliko učenika pravoslavne vjeroispovijesti pohađa školu. Sada je prva godina, po mnogočemu specifična, iza nas i nadamo se da će se i ubuduće učenici koji budu upisivali ovu školu odlučiti za pravoslavni vjeronauk.

Poznato nam je da radite još i u osnovnoj školi, kakva je razlika u radu s učenicima srednje škole?

U osnovnoj školi radite s djecom, a ovdje su pred vama već mladi ljudi, pogotovo kad govorimo o maturantima. Vjeronauk je predmet u školi, a ja volim reći, i učenicima govorim, da je vjeronauk više od predmeta, da je vjera ustvari način života. Teme koje se obrađuju, o kojima se govori, potpuno drukčije sagledavaju učenici osnovne i srednje škole. Kurikulum je koncipiran na tom principu koncentričnih krugova gdje se teme s godištima ponavljaju, ali zapravo produbljuju. Kao što knjigu koju ste čitali, uzmete kasnije i ponovno čitate te je doživite na drugačiji način tako isto i vjeronaučne, životne teme koje su svezremene doživljavate drugačije s osam, trinaest i osamnaest godina. Životna pitanja su različita, samim tim je i pristup različit. Pravoslavni vjeronauk nudi tu mogućnost da učenici steknu cjelokupan doživljaj svijeta iz pravoslavne perspektive, ali iz njihovog kuta i s temama koje su njima bliske i potrebne.

Kako su se učenici snašli u online nastavi? Koje su po Vama prednosti i nedostaci nastave na daljinu?

Online nastava je nešto što nas je sve iznenadilo, ali mislim da smo se svi uglavnom dobro snašli u tome, kako kolege tako i učenici. Nije bilo poteškoća, a ako se neka i pojavila, brzo smo riješili. Prednost je što se brzo mogu dobiti povratne informacije od svih učenika, što možda nije uvijek moguće u učionici. Ovaj vid nastave je „natjerao“ neke učenike da se „probude“ i redovnije rade, pritom mislim općenito jer učenici kojima predajem su odlično radili i „uživo“. Vjerujem da će svima pomoći da naučimo cijeniti vrijeme te da naučimo raspolagati njime i organizirati se (učenici i učitelji). Poslije ovoga shvatit ćemo koliko je značajan i zapravo nezamjenjiv osobni kontakt i koliko neke situacije i detalje uživo propuštamo i uzimamo zdravo za gotovo. Naučit ćemo da korištenje tehnologije ne znači nužno napredak u civilizacijskom smislu.

Jedan od nedostataka je svakako zamor od neprestanog gledanja u ekran i stalne potrebe da što prije odgovorimo i budemo uvijek dostupni. To izaziva određeni stres. Nije u potpunosti moguće odgovoriti na sva pitanja, na način koji svakom učeniku odgovara, što je puno lakše u komunikaciji „uživo“.

Postoji li mogućnost uvođenja izvannastavnih aktivnosti vezanih za Vaš predmet?

Uvijek postoji mogućnost ako postoji želja i volja. O tome ćemo u sljedećim godinama. Idemo korak po korak, polako naprijed.

Od razreda koje ste upoznali, koji Vam je najdraži i zašto baš 4.f ?

Odlično pitanje, ni sam ne bih bolje postavio (*smijeh*). Dragi su mi zato što je ozračje u učionici i razgovor s njima uvijek ugodan. Kad se radi, radi se ozbiljno, a i kad se šalimo, šalimo se dobro i kvalitetno. Također mi je drag i 1.1 razred zato što je ozračje u učionici i razgovor s njima uvijek ugodan. Nikako ne mogu zaobići ni 1.s.1 jer je ozračje u učionici i razgovor s njima uvijek ugodan. Mislim da sam se dobro izvukao. (*smijeh*).

Doroteja Arbutina, 4.f.

PLANINARI

Zašto sam postala planinarka?

Uvijek sam voljela isprobavati nove stvari. Moja odluka o planinarenju bila je spontana i neplanirana, kao i većina mojih dosadašnjih odluka. Nedostajala mi je nekakva zanimljiva aktivnost, a kako sam veliki obožavatelj adrenalina i sporta znala sam da je planinarenje ono nešto što mi nedostaje u životu. Volim prirodu, ali ja-

kako se bojim kukaca i manjih životinja pa mi je to predstavljalo malu prepeku, ali to sam ipak nadrasla. Cijela ekipa planinara bila je toliko ljubazna i ugodna. Nisam mogla ne primijetiti neki poseban osjećaj opuštenosti, podrške i zajedništva dok sam bila okružena s njima na Velebitu. Zbog njih mi je bilo lakše prebroditi svoj strah od visina i kukaca. Mnogi od mojih bližih su sumnjali u mene jer se nisam stigla dovoljno oporaviti od druge operacije stopala ali ja sam znala da ću ja to izdržati. Bilo je teško, naravno, ali ništa od toga se ne može mjeriti s veličanstvenim pogledom i osjećajem zadovoljstva jednom kada dođeš do cilja. Ništa ne može zamijeniti taj nesebični „bravo“ kolege pored tebe. Najbolji dio planinarenja mi je bila noć kada smo se svi okupili oko velike vatre i zajedno dijelili dojmove o svemu. Puštali smo pjesme, pekli kobasice, kartali se i uživali jedni s drugima u noći prepunoj sjajnih zvijezda. Bilo je toliko opušteno i lijepo da sam i zaboravila da mobiteli i internet postoje. Najviše mi se sviđjelo što smo svi bili u trenerkama i bez šminke i točno se vidjelo da smo svi tu noć zaboravili na sve svoje brige. Ujutro smo otišli na meni do sada najfiniji doručak koji sam ikad jela. Profesori su se pobrinuli da nitko

ne ostane praznog želuca i ponijeli najfiniju hranu, naše slavonske delicije. Ljudi koji su nas ugostili u Plani-

narskom domu Mrkvište su nam omogućili sve što su mogli. Bili su jako simpatici i ljubazni. Na Velebitu sam prvi puta probala njihov planinarski čaj koji mi je jako prijao nakon napornog dana. Svakako bih svima koji imaju želju planinariti preporučila da što prije krenu jer je za mene planinarenje bilo apsolutno najbolji način za maknuti se od stresa i upoznati drage ljude!

Za neke strahovit i neobičan hobi, za mene od prošle jeseni upravo suprotno. Jedan je izlet, na Sjeverni Velebit, bio dovoljan da shvatim koliko nam priroda nudi i kako je lijepa. Prijateljica i ja smo se učlanile u planinarsko društvo „Zanatlija“, jer žudimo za nečim novim i neistraženim. Nismo imale previše nedoumica, jednostavno smo rekle „Kud puklo, da puklo.“ Izlet je održan u rujnu. Nadali smo se lijepom i sunčanom vremenu, na kraju smo ga i dobili. U večernjim smo satima došli u dom Mrkvište, smjestili se u sobe s 10 kreveta. Tu smo večer još istraživale,

iako smo se bojale da nas neki medvjed ne bi uhvatio na prepad. Poljski toalet je za nas bio novina, no jednostavno smo se privikle. Noći su bile pro hladne, baš kao i jutro, no svježiji je zrak nas je oduševio, a i pročistio. Drugi smo dan hodali od Zaviždana do Alana, Premužićevom stazom, sveukupno tridesetak kilometara, u onim našim 'džombarama'. Stekle smo i nove prijatelje, poput kozoroga i brojnih šarenih buba, puno smo se smijale. Mislim da se riječima ne mogu opisati ti pogledi s najviših vrhova Velebita. Te uske staze i brojni

kamenčići, koji te dijele od strahovito dubokih ponora, neopisivo su lijepe. Mislila sam da će me strah zaustaviti, no nakon viđenih nestvarno lijepih pej-

zaža, strah je nestao. Pogled na more i otoke, s visokih vrhova te pogled na prostrane zelene površine, koji su nekada bili vrtovi ovog planinskog diva, ne može se riječima opisati. Navečer bismo zapalili logorsku vatru te uz nju roštiljali. I sve to uz dobro društvo. Shvatile smo kako se može živjeti bez mobitela i ostale tehnologije te kako i bez toga čovjek može biti sretan i zadovoljan. „Nije u šoldima sve.“ Adrenalin te drži cijelo vrijeme. Svima bih preporučila da se učlane i pronađu tog malog planinara u sebi, koji nestrpljivo čeka na brojne pustolovine koje tek dolaze.

Sara Marolin 2.s3

9 RAZLOGA ZAŠTO SAM POSTALA PLANINARKA

- ♦ Rođena sam u Sarajevu – gradu koji je okružen planinama.
- ♦ Moje prezime je Planinšek.
- ♦ Gotovo svi u obitelji bili su ili jesu u planinarima.
- ♦ Neka od najljepših sjećanja iz djetinjstva vezana su za planinu Trebević.
- ♦ Volim boraviti u prirodi, oduševljava me svjež zrak i plavo nebo.
- ♦ Posebno moćan osjećaj je kada si visoko u brdima ili planinama.
- ♦ Planinari su dobro društvo- vole se zabavljati i šaliti.
- ♦ Planinari su uvijek spremni pomoći - (Vlado, he, he).
- ♦ S planinarenja nosim puno pozitivnih osjećaja koje bih voljela da mogu osjetiti i moji učenici.

Andrea Mlinarević, prof.

ZAŠTO KRENUH PLANINARITI

Kažu svi, a sklona sam vjerovati da „jedino promjena stalna jest“ pa sam uočila i promjene u sebi. Poželjeh malo isprobati svoju izdržljivost, vidjeti nove obzore i upoznati nove ljude. Ali nisam to tako temeljito promišljala. Samo sam pomislili da bih vikende voljela provoditi u prirodi i biti aktivna i tako je krenulo. Naravno, pronađeš među dragim ljudima istomišljenike i

kreneš. Učlaniš se u Planinarsko društvo, slušaš iskustva iskusnih planinara i onda se prepustiš. Odabireš izlete po dužini hodanja, zahtjevnosti penjanja, vlastitoj izdržljivosti. Otkriješ puno toga o sebi, o povjerenju u ljude, mogućnostima prihvaćanja i prilagodbe, učiš o prirodi i ljudima, mijenjaš navike i jednostavno postaješ drugačija. Imaš puno vremena u tišini, unatoč tome što si u grupi. Meni je to meditacija u hodu, sa svima, a sama. Divan osjećaj. Hod po borovim iglicama, bijelim tvrdim stijenama, hladovitim i osunčanim stranama planine ostaje uvijek u tvojim stopama. A ljudi...posebna priča. Iskusni planinari koji osvojiše i neke od najviših vrhova svijeta, s nama početnicima hodaju po slavonskim planinama. Ta predivna harmonija različitosti. Svima bih preporučila- krenite, jer doživljaj će biti jedinstven. Vaš.

Planine zovu i ja moram poći!

Planine pružaju nebrojne užitke svima koji imaju sposobnost da ih uoče, dožive i ponesu u sebi. Planinarske pobude proizlaze iz nagonskih čovjekovih potreba koje su suvremenim životom potisnute. Čovjek želi upoznati prostor u kojem živi i ima potrebu za druženjem i upoznavanjem novih ljudi. Svatko planinu osjeti na svoj način, stoga se svi trebamo prepustiti i pronaći svoje razloge i motivaciju za planinarenje.

Prvo planinarenje na koje smo išli bio je odlazak na Papuk u sklopu 37. okupljanja Papučkih jaglaca. Na prvi nam se pogled svidjelo što smo vidjeli i osjetili – na Papuku, okruženi ljudima, pa čak i psima planinarima, slušajući zvukove ptica, lako se može pronaći istinski mir. Mnoge biljke se sretnu putem, ali se uberu samo fotoaparatom. Kada se prođe ruta i stigne u dolinu prorade sve gastronomsko-hedonističke orijentacije. Odmor za trbuh ide uz roštiljske kobasice i slanine nataknete na ljeskove štapove i krumpire koji se peku u žaru.

Drugo planinarenje je bilo na Velebit, Premužićevom stazom. Bila je to puno teža i dulja ruta, no isplati se – na vrhu planine, čovjek se osjeća življe nego ikada. Nakon prehodanih 20 kilometara na vrhovima Velebita uz prekrasne poglede na Jadransko more stigli smo u planinarski dom Mrkvište. Odmor je ovaj puta bio uz noćnu logorsku vatru i finu ponudu hrane i pića, s pogledom na noćno nebo koje nema trunku svjetlosnog zagađenja, pa zbog toga zvijezde svijetle poput rasutih dijamanta. Noćili smo u toplim vrećama za spavanje, a uspavanka su bili smijeh i prepričavanje dogodovština na planinama.

Čak ni zamor mišića koji slijedi nakon povratka ne smeta. Dogodilo se prekrasno druženje s nama dragim ljudima, prešli smo novu planinu ili se prisjetili stare te isklesali jednu novu uspomenu u trajnu memoriju koja se teško zaboravlja.

Ante Soldo i Vedran Šajnović, 2.g

Nada Grujić Tomas

Učenci bez ije

Daria Birovljević, 3.ft

Patrik Mohila, 5.s2

Nemanja Mijljević, 2.s3

Ivan Mihaljević, 4.f

Leonarda Matošević, 2.f

Nataša Babić, 4.s2

Fran Čolić, 3.dt

dnog izostanka

Mirta Bjelica, 4.s2

Mia Sušić, 3.g

Emma Iljazi, 4.s3

Marija Lučić, 5.s1

Dolores Poplašen, 5.s1

Emilia Tot, 2.s1

Matej Cvitkušić, 2.f

Suradnja Medicinske škole Osijek i Hrvatskoga narodnoga kazališta u Osijeku

U suradnji s Hrvatskim narodnim kazalištem u Osijeku pružena nam je mogućnost pomoći maturantima/maturanticama (i učenicima ostalih razreda) u ponavljanju gradiva iz predmeta Hrvatski jezik za državnu maturu. Branka Stipić (Hrvatsko narodno kazalište u Osijeku) i Mirta Faktor, prof., Medicinska škola Osijek osmislile su sljedeću aktivnost. Glumci Kazališta izveli su ulomke iz književnih ispitnih djela koja se nalaze na popisu djela za školski esej 2019./2020. Radili smo ulomke iz djela koja se nalaze i na osnovnoj i na višoj razini. U realizaciji ideje sudjelovali su: Đurđica Radić, prof., dr. sc. Marina Pilj Tomić, prof. i Mirta Faktor, prof. te kolegice i kolege iz drugih osječkih srednjih škola te srednjih škola iz Osječko-baranjske županije. Glumci su izveli odabrani ulomak književnoga djela iz Čitanki za gimnazijski program ili ulomak prema osobnom izboru profesora/ice. Vrijednost ovoga rada su učenici koji su odgovarali na postavljena pitanja na ulomak i djelo u cjelini. Na facebook stranici Hrvatskoga narodnoga kazališta u Osijeku možete pogledati „HNK u Osijeku za maturante“.

Mirta Faktor, prof.

Glas Slavonije—članak

YouTube video

Kamerom po školi

Koronarna jezična promišljanja iliti tragom kategorije novo normalno

U ovim su izazovnim vremenima na svim razinama postojanja iskrsnuli novi momenti (lat. *momentum* – pokretna sila) koji su obilježili višedimenzionalnu stvarnost na jedan drugačiji, nikad ranije viđen način, preselivši ju gotovo isključivo u virtualnu.

Izravna komunikacija čovjeka s čovjekom zbog pojave koronavirusa i imperativa *socijalne distance* (lat. *distansia* – razmak) svela se na minimum i svi smo suočeni s različitim tumačenjima *endemije* (grč. *ἐνδημος* – domaći; unutrašnji), *epidemije* (grč. *ἐπιδημία* – boravak na jednome mjestu) i *pandemije* (grč. *πανδημία* – sav narod). *Endemija* podrazumijeva obolijevanje velikog broja ljudi na ograničenom prostoru tijekom neograničeno dugog vremena, dok *epidemija* podrazumijeva naglo obolijevanje većeg broja ljudi na određenom prostoru u kratkom vremenskom razdoblju. Koronavirus je u 2020. godini uzrokovao proglašavanje *pandemije* jer se proširio na velika prostiranja, zahvativši gotovo čitav svijet. Sve ove riječi stranoga podrijetla sadrže riječ *demos* (grč. *δῆμος* – „narod, puk“) i one uistinu mijenjaju život ljudima i općenito sliku svijeta, stvarajući takozvano *novo normalno* koje podrazumijeva poštovanje pravila zadanih u svrhu suzbijanja zaraze i zaštite ljudskih života. Nažalost, s pravilima i savjetima za ponašanje ne javlja se isključivo struka čije su upute utemeljene na znanju i razumijevanju koronavirusa, nego uslijed takozvane

koronamanije (grč. *Mavia* – bjesnoća, ludilo) dolazi i do *infodemije* (lat. *informo* – oblik dati, praviti, graditi). Internetskim se bespućima gomilaju neprovjerene informacije iz nepouzdanih izvora te nastaje informacijska epidemija, odnosno informacijsko preobilje. Ljudi, zatrpani informacijama zbog *koronafobije* (od grč. sufiksa *-φοβία* – strah od, prema *φοβέω*: plašiti, tjerati), kreću u *koronašoping* (engl. *shopping* – kupovanje) kako bi osigurali zalihe hrane i potrepština dok ne prestane *koronaludilo*.

Institut za hrvatski jezik i jezikoslovlje na svojim je mrežnim stranicama objavio Pojmovnik koronavirusa (<http://jezik.hr/koronavirus>) gdje je abecednim redom protumačen pozamašan broj pojmova i novotvorenica nastalih uslijed novih prilika uzrokovanih koronavirusom. U pauzi od čitanja ovoga pojmovnika, možete se opustiti uz *koronaviceve* i *koronaštoseve*, a možete pokoji i sami osmisliti kako biste doprinijeli smijehu i opuštanju u ovim izazovnim vremenima karantena (franc. *quarantaine* – četrdesetak dana „izolacije“) kada je najbitnije ne biti *kovidiot* (COVID + idiot) – osoba koja se ne ponaša u skladu s uputama za suzbijanje koronavirusa nepotrebno gomilajući namirnice ili zaštitnu opremu i produžujući ovu, ionako već predugačku *koronasagu*.

Literatura:

Divković, Mirko, *Latinsko-hrvatski rječnik za škole*, ITRO „NAPRIJED“ Zagreb, 1980.

Hrvatska enciklopedija, mrežno izdanje. Leksikografski zavod Miroslav Krleža, 2020. Pristupljeno 18. 4. 2020. (<https://enciklopedija.hr/>)

Klaić, Bratoljub, *Novi rječnik stranih riječi*, Školska knjiga, Zagreb, 2012.

Senc, Stjepan, *Grčko-hrvatski rječnik za škole*, Tisak „Tiskara Rijeka“, Rijeka, 1988.

dr.sc. Marina Pilj Tomić

MOJA AbEcEdA

A autentičnost; biti ono što jesi, vremenom postaje sve jasnije da nije lako, ali je najvažnije

B božuri, jer mi ih je poklanjala majka uvijek za rođendan

C cipele...koraci ugodni, brzi i spori, plesni i čvrsti, poskakujući, svi trebaju svoju cipelu

Č čokolada i čitanje, stalno putovanje s novim ljudima u nove krajeve

D Danira i Dijana, prijateljice iz djetinjstva do danas

D Žvolim džepove, u njima uvijek neko iznenađenje

Đ pada mi na pamet riječ "đakonije" kao ono bez čega možeš, ja obožavaam takve stvari

E empatija...temelj međuljudskih odnosa, kad osjećaš drugog čovjeka ne možeš biti zločest

F filmovi ; kao čitanje knjige: putovanje iz fotelje

G glazba, dodaje životu onu čaroliju koja ga čini još ljepšim

H hrana i humor; začini života, a bez začina sve je bezukusno

I iskrenost, najvažnija s ljudima koje volim, olakšava sve

J Judita, malena djevojčica meni povjerena kao kumi

K kamene stijene uz more, vruće od sunca, čisti zen

L lagani ritam dana jer ga onda proživim

LJ ljubav, energija koja pokreće

M more, uvijek me zove i vuče

N Nikola, Nina moja rođena djeca koja me čine boljom svaki dan

NJ njorganje, presmiješna riječ

O osjećaji, kompas u životu

P Predragi (muž), ples (najljepše ljudsko otkriće), putovanja (užitak i izazov), prijateljstvo (neprocjenjivo) planine (stalno zovu)

R robusne stvari

S smijeh, sunce i sladoled; rajska kombinacija

Š škola, naravno; pola dana, pola života – školski život, divota

T trenutak, kako je važan, mijenja život... u trenutku

U utjeha, biti utjeha i znati se utješiti kad trebaš

V Velebit, osvojio me (umjesto ja njega)

Z zvijezde i zrnca zlatne prašine za koju nekad točno znam da su posuta po meni kao biću

Ž život, što duže hodam po planetu postajem svjesnija tog krhkog daha koji me drži ovdje

Nada Grujić Tomas

Ljubav u doba korone

Za mene su ova 2 mjeseca definitivno bila jako teška kada je u pitanju ljubavni život. Jako je teško održavati vezu na daljinu. Zapravo, najteže nam je bilo, oboma, ostati pozitivni s obzirom na sve okolnosti koje su nas zadesile. Mi smo par koji živi na udaljenosti od 70 km i znali smo da je nemoguće da se viđamo zbog cijele situacije, ali obećali smo jedno drugome da *Što nas ne ubije, ojačati će nas* i upravo tako je i bilo. Prošli smo i svađe i tužne dane i dane smijeha, pa i puno razgovora telefonom u kasnim satima i sada samo preostaje dočekati da se otvore granice među županijama, pa da se napokon možemo ponovno vidjeti.

Antonia Kovčalića, 3.dt

Ljubav, tako lagano reći, a tako teško doživjeti. Ona nas svakodnevno okružuje pa tako i u vrijeme koronavirusa. Postoji mnogo vrsta ljubavi, primjerice roditeljska, bratska, prijateljska, ljubav prema sportu, hobbiju... I meni najdraža, ljubav srodnih duša. Iako sam još mlada, sigurna sam u ljubav prema jednoj osobi. Riječ je se o mom najboljem prijatelju. Neka ovdje bude samo „D“. On je netko koga sam oduvijek voljela, ali sada ga volim na jedan drukčiji način. Kada smo krenuli u srednju školu, udaljili smo se. Nismo toliko razgovarali, na neki način, izbjegavali smo se. Iskreno, u njega sam zaljubljena još od osmoga razreda osnovne škole. Njegova sestra, moja najbolja prijateljica, odaje mi njegove tajne. Nedavno sam saznala da sam upravo ja njegova tajna. Saznala sam da mu se sviđam u vrijeme koronavirusa. Vjerujem da ga je izolacija promijenila. Niti on meni, niti ja njemu mogu priznati što osjećamo. Dovoljno mi je da znam da i on osjeća nešto prema meni makar to saznala od njegove sestre. Jedino je meni i njemu koronavirus donio dobro, a to je ljubav. Znam da smo još mladi i da imamo vremena. Ako smo si suđeni, nemam se čega bojati. Sada samo treba čekati. Treba dočekati jednu njegovu rečenicu. Za sada mogu samo reći: „Koronaviruse, hvala ti!“

Kristina Šajvan, 1.s3

Ljubav je neiscrpno vrelo filmova i knjiga. Tema o kojoj se uvijek pisalo i pisat će i u budućnosti.

Ljubav. Osjećaj koji je prekinut globalnom pandemijom. Pandemijom koja za posljedicu ima socijalno distanciranje. Nije lako voljeti na daljinu. Vjerojatno je najlakše onima koji su i inače udaljeni, zato što znaju kako podnijeti razdvojenost. Pišem ovo dok svi spavaju jer tada nalazim inspiraciju. Pišem nateklih, crvenih očiju, teška srca i umornih misli. Bezobrazno udara ova udaljenost, pogotovo ova prisilna. Treba čovjeku čovjek. Sada mi je kristalno jasan pojam sreće i što ona ljudima nosi. Grlo mi se steže od same pomisli na njega kojeg volim, a daleko mi je. Daleko zabranjen. Sanjam ga gotovo svakoga dana, podsvijest, izgleda, odradi svoje. Mi imamo svoj život, svoj svijet. On i ja, a pokreće nas ljubav. Dakle, ljubav daje smisao našem životu. Kada bi ona uvijek bila sretna i bajkovita ne bismo vjerojatno toliko za njom žudjeli. Ljubav može staviti naša srca na ogromnu kušnju i to se upravo i dogodilo. Rješenja je puno, iako se tako ne čini, ne smijemo odustati. Istina je, ne mogu promijeniti situaciju u kojoj se nalazim, ali mogu promijeniti pristup i naći ću rješenje. Nisam sama u vezi i to me čini sve jačom, iz dana u dan.

Ljubav. Snaga koja ruši sve zapreke, prodire u tamne zakutke, daje svemu smisao. Sad je njegov zagrljaj tek zvuk glasa preko telefona. To ti je ljubav u doba korone. Ali, proći će ovo ludo stanje...mora!

Larisa Roso 2.s3

Svi se nalazimo u vrlo izazovnim vremenima, pogotovo ako govorimo o ljubavi. Život je skoro u potpunosti stao, no Stjepan i ja smo se trudili da nam ljubavni život ne stane. Isprva se nismo viđali po dva tjedna, no nije prošao niti jedan dan ne razmijenimo poruku. Bilo je lijepih, ali iskreno više ružnih dana i neprospavanih noći. Imali smo fazu kada smo se baš puno svađali i svaka sitnica bi nam zasmetala samo iz razloga što smo jedno drugom nedostajali. Nekada bismo povrijedili jedno drugo, no nijedno nismo htjeli napraviti onaj najgori mogući korak, a to je prekinuti. Kad god bismo se uspjeli vidjeti, kao da su svi naši problemi nestali. Kada bismo se poljubili i zagrlili, svi bi drugi nestali i mi bismo ostali sami na svijetu. Kako je vrijeme prolazilo, a korona skupa s njim, naše viđanje je postalo češće i izgledali smo odnose. Sada smo sretni i uživamo u svakom zajedničkom trenutku. Ovo nam je bila lekcija da bez obzira na situaciju sve možemo prebroditi skupa ako nas vodi ljubav, povjerenje i iskrenost. Ostao mi je jedan citat u pamćenju koji u ovakvim situacijama govori jako puno: „Ostani s onim tko ti ljubi dušu, kožu ti može ljubiti svatko.“ Definitivno mogu reći da jedno drugom ljubimo dušu.

Mia Štefanić, 3.dt

Slušajući vijesti koje su dolazile iz Kine samo smo se smijali i govorili: „Kao da će to doći i kod nas. Daleko je to.“ i slično. Nažalost, brzo je to postala i naša stvarnost koju nismo mogli ni zamisliti. Činilo kao noćna mora. Željeli smo da što prije završi. Sada slobodno možemo reći da ćemo proljeće 2020., vrijeme koronavirusa, vrijeme kada je izlazak otići na balkon i vidjeti puste ulice i predivnu prirodu koja se počela buditi, pamtiti cijeli život. Došli smo u stvarnost u kojoj smo stotine kilometara udaljeni od naših voljenih, naših prijatelja s kojima smo svaki dan sjedili u istim klupama u školi, s našom rodbinom s kojom bismo se okupljali vikendima, na kraju, i našim „boljim polovicama“. Uvijek su nas „tjerali“ s društvenih mreža, govorili nam da na to nije dobro za nas i da idemo van zabavljati se. Na što smo sada došli? Na to da ćemo mobitelom izjavljivati jedni drugima ljubav. Ovo vrijeme neće svi uspjeti izdržati. Neki ljudi, jednostavno, neće moći podnijeti ovu situaciju. Ne trebamo ih zbog toga kriviti. Bog nas nikada prije nije stavljao na ovakvu kušnju. Kakvo god ovo iskušenje bilo, lijepo ili ne, nadajmo se da se više neće ponoviti. U mladenačkim vezama dogodit će se prekidi. „Znaš, možda ti i ja nismo jedno za drugo.“ Vjerujem da će nekim odnosima upravo ove riječi biti posljednje. Oni drugi, sretniji, nastavit će jači nego prije. Samo najjači uspijevaju.

Dora Kavicki, 1.s2

Kada sam saznala da se pojavio koronavirus, jedino o čemu sam razmišljala je kako ću održati vezu s dečkom. Međutim, razdvojenost niti u jednom trenutku nije utjecala na naš odnos. Prvih mjesec dana, kada su mjere bile drastične, nismo se vidjeli. Svaki dan razgovarali smo video pozivom. Igrali smo online igrice. Tek idemo u srednju školu, ali možemo imati ozbiljne veze. Kada su polako propuštali mjere, npr. dvoje ljudi mogu biti vani, zatim ne više od petero, često sam odlazila kod njege i on kod mene. Ljudi koji nemaju povjerenja jedni u druge i nemaju odnose kao „najbolji prijatelji“ vjerojatno više nisu zajedno u vremenu koronavirusa. Možda i zbog toga što žive daleko jedno od drugoga. Najbitnije je povjerenje bila korona ili ne. Ova situacija ojačala je našu vezu više nego ikada. Naučili smo kako biti razdvojeni i ne viđati se. Svakim trenutkom iščekivali smo taj dan, taj trenutak kada ćemo se napokon vidjeti. Jednostavno, nije dobro da su u ovako mladim vezama, kao što je naša, djevojka i dečko uvijek zajedno. Dosadni su jedno drugomu. Zanimljivije je kada iščekujete taj dan koji će vam svaki put biti najljepši dan u životu.

Marija Magdalena Pavlović, 1. s3

Kako misliš da ne mogu istovremeno plesati i trčati?

Spremila sam se i krećem odraditi trening trčanja. Stavljam slušalice u uši i palim radio. Volim radio. Zapravo nikad ne znaš kada će te iznenaditi nekom starom ili nekom odličnom novom pjesmom. Trčim lagano, uživajući u vizuri grada na Promenadi, kad odjednom osjetim malo brži rad srca. Nasmijem se široko jer to je to! Srce je počelo jače udarati, udarati ritmom glazbe koju sam čula na radiju, samim time su i noge počele brže trčati. Ne mogu a da ne zaplešem. A to i radim. Nije me briga tko me vidi, ja zaista uživam, trčim i plešem, doslovno!

Tako se u mojem životu isprepliću ples i trčanje. Ili glazba i trčanje, ritam glazbe, srca i trčanje. Obilježile su me dvije divne ptice, jedan veličanstveni Feniks i jedan snažni Sokol.

Punih 19 godina sam plesala, bila voditeljica i tajnica u udruzi „Feniks“, naučila sam plesati ja, naučila sam plesati mnoge druge ljude. No, ono što je najvažnije- pronašla sam prijatelje za cijeli život, svaki susret s nekim plesnim parom me bogatio, činio boljom osobom i plesačicom, svako putovanje nadahnulo.

Više nisam aktivna plesačica, ali trkačica jesam u Maraton klubu Hrvatski sokol. Trčanje me veseli, dok trčim mogu i zaplesati. Nemam „radnog“ staža kao u plesu, ali imam toliko puno zadovoljstva, stjecanja novih znanja, obilazaka nepoznatih gradova, sela, terena, šuma, livada, super ekipe i mira.

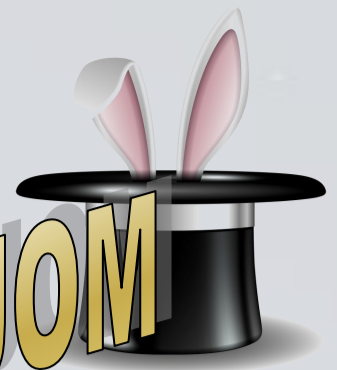
Ples i trčanje – toliko slični u aktiviranju organizma, a toliko pozitivno različiti u djelovanju na mentalne snage uma, duševnog mira i emocionalne obojenosti:

Želim svima ubrzan rad srca i koraka, čime se god bavili! Vjerujte mi da vrijedi.

Ana Azenić

Dan stvaralaštva „Lijepo je što postojiš!“

MAĐIONIČAR S VIZIJOM

Zovem se Vukašin Đukelić i prije točno 4 godine jednom mađioničarskom predstavom počinje moja avantura. Otišao sam na tu predstavu i bio zadivljen onim što sam vidio, te sam jednostavno pomislio – zašto se ja ne bih okušao u ovome?

Počeo sam istraživati u raznim knjigama i razgovarati s malo manje poznatim mađioničarima. Bilo je teško naučiti osnove, ali vrijedilo je. Volim mađioničarske trikove jer dok ih radim osjećam se drugačije i ističem se od drugi ljudi. Kao osoba koja voli pažnju, lako sam prihvatio ovaj hobi. Uživam u tome što mogu nasmijati ljude, izbezumiti ili čak zadiviti; i volim što se ni jedna osoba nakon mojih trikova ne osjeća tužno ili loše. Većinom su to smiješne i zanimljive reakcije.

Magija me dosta naučila o ljudskoj psihologiji i zapravo je jako zanimljivo koliko lako se može prevariti ljudsko oko. Moj uzor je Jarek:120 (*Disturb Reality*). On je mađioničar koji u zadnje vrijeme nije baš aktivan, posvetio se drugim stvarima. Živi u Los Angelesu i jako je zanimljiva osoba. Jednostavno ima jedinstven pristup ljudima, koji i sam gradim tijekom ovih godina. Nekoliko puta sam se čak dopisivao s njim i dobio jako dobre savjete od njega. Naučio me većinu stvari koje znam. Zbog tog načina izvođenja trikova mislim da se malo izdvajam, nije dovoljno znati odraditi trik, puno je bitnija priča koju pričaš uz taj trik. Dok izvodim trikove osjećam se sretno jer vidim da su i ljudi oko mene u dobrom raspoloženju. Nemam najdraži trik jer svi su mi jednako dragi, pa čak i oni koje sam prve naučio. Izdvojio bih trikove koje sam samostalno osmislio i koji se spontano dogode dok pred nekim radim trikove. Planova za budućnost je mnogo, a jedan od njih je youtube kanal koji bi imao zanimljivu tematiku pokazivanja trikova ljudima u javnosti, a možda čak i podučavanje drugih kako se

neki trikovi rade. Imam još jednu posebnu ideju, ali to ću trenutno držati u tajnosti... Takvi smo mi mađioničari, uvijek krijemo neke tajne.

Vukašin Đukelić, 2.g.

GLUMA I JA

Grozan je osjećaj kada osoba u glavi može savršeno sročiti kako nešto voli ili u čemu uživa, ali je potpuno paralizirana kada to želi prenijeti drugima. Dok ovo pišem, taj osjećaj sve više i više raste u meni. Kako reći da jako volim glumu? Ako kažem da mi se sviđala od rane dobi u životu, izgledat će više kao da ponavljam tuđe stereotipne i savršeno smišljene riječi – ali to je istina.

Nikad nisam bio društven, volim biti sam i kod kuće, ondje mogu gledati filmove ili igrati videoigre, to mi pomažu u bijegu od osrednjosti svakodnevnice i pružaju mi istinsku sreću. S tog mjesta i dolazi moja strast za glumom. Privlači me ta ideja transformacije u potpuno drugu osobu koja sudjeluje u malo uzbudljivijoj stvarnosti. Daje mi dojam da radim nešto, da prikazujem ljudskost na mjestu gdje će ju ljudi zapravo htjeti vidjeti. Negativna strana toga bi, nažalost, bila „celebrity“ kultura koja se vezuje uz svijet glume, iako posve poništava njenu bit. Zbog toga volim glumce koji su voljni biti raznoliki u svojim ulogama i žanrovima u kojima

su te uloge utjelovljene. Smatram da je glumac dosegao najvišu točku svojih sposobnosti kada je uložio toliko truda u ulogu da gledatelji ne mogu shvatiti da glumac i lik dijele isto tijelo. To zvuči čudno, ali je moguće. Od popularnijih primjera, najčešće se spominje Heath Ledger u filmu „The Dark Knight“, ali moj osobni izbor će uvijek biti Tim Curry, moj najdraži glumac, u filmu „Rocky Horror Picture Show“. Svaki put kada gledam ova dva filma, moj um odbija prihvatiti da su likovi koje vidim na ekranu samo glumci koji rade svoj posao. Naravno, to nisu jedini oblici glume. Glasovna gluma je isto vrlo zahtjevan i jednako važan oblik glume, ali ju ljudi često ignoriraju jer smatraju da je sve animirano automatski stvoreno za malu djecu i ni za kog drugog. Volio bih i ja jednog dana imati mogućnost glumiti tako, zato i sudjelujem u radu dramske družine u kazalištu i u školi, premda sumnjam da ću imati priliku za takvu glumu. To ne znači da se neću truditi da to ostvarim, ali je uvijek dobro biti realističan u životu.

Ivan Nemet, 2.g

Na slici s lijeva na desno:
Leon Mlinarević, Mila Miličević i Ivan Nemet

Neobičajna ljubav prema neobičajnom hobiju

Quellingom se bavim od 7. razreda osnovne škole. Profesorica tehničke kulture Martina Vidak naišla je na ovu tehniku izrade ukrasa motanjem trakica papira, te nas je sve naučila tome i izrađivali smo pahuljice, piliće, pa čak i cijele slike. Sav pribor sam dobila u svojoj osnovne škole i nakon završetka su mi ga darovali.

Svoje radove sam prije mogla izložiti na panou u svojoj osnovnoj školi te na sajmovima za prodaju. Ove godine sam ih imala priliku prikazati i na projektu „Lijepo je što postoji“. Nemam uzor u quellingu, ideje pronalazim na Pinterestu od raznih ljudi te ih mijenjam prema svojem stilu i načinu obrade. Quelling me naučio strpljivosti i da ne ispadne sve uvijek onako kako želimo.

Volim kombinirati boje papira i najsretnija sam kada vidim završni rad koji je ispao kako sam željela i koji razveseli nekoga kada mu ga poklonim. Quelling je dokaz da uz samo malo novca može nastati predivan ukras. Volim cijeli proces izrade, od biranja boja do završnog lakiranja kako bi papir dobio čvrstoću. Smatram ga svojom terapijom jer nikada nema roka do kada ukras treba biti gotov i sama sebi zadajem ciljeve. Mogu ga raditi mjesecima i ne osjećati pritisak. Mislim da je u današnjem ubrzanom svijetu potrebno imati nešto što nas opušta i što radimo samo kada mi želimo.

Marija Bunić, 2.f

Cvrkut ptica u mom dvorištu

Puno ljudi ima svog kućnog ljubimca, ali mogu priznati da moj dom mnogi ljudi zamijene za zoološki vrt. Ja se s tim baš i ne bih složila zato što mi ne uzgajamo egzotične vrste životinja nego ptice.

Imamo tri vrste prepelica, pet vrsta fazana, pauna, puranku te lepezane, a od uobičajenih ljubimaca imamo psa i ribice u malenom bazenu. Mislim kako bi u ovoj priči najzanimljiviji svi ma bili baš paun i fazani, vlasnici najljepših kombinacija boja koje teško mogu opisati riječima. Pauna smo zajedno s paunicom donijeli prije otprilike tri godine. Nažalost, paunica je iz nepoznatih razloga uginula nakon nekoliko mjeseci tako da je paun ostao sam. Nismo mogli vjerovati koliko mu nedostaje društvo te koliko je usamljen i tužan, a sve se to moglo razaznati iz konstantnog glasanja koje se prije nije čulo toliko često. Upravo smo mu iz tog razloga odlučili pronaći najprikladnije društvo. Znam da će zvučati čudno, ali od toga dana pa sve do danas, njegova je nova prijateljica puranka. Zbilja je teško za povjerovati, ali mislim kako nije važno jesu li oni ista ili različita vrsta ptice ako su si međusobno pomogli pobijediti usamljenost.

Za uzgoj paunova ne treba mnogo. Naš paun svakodnevno dobiva porciju žita i kukuruza, a ponekad kao poslasticu dobije i svježije salate ili voća. Za mene i većinu drugih ljudi, ove ptice su posebne baš zbog svog prekrasnog repa na kojemu se mogu naći takozvane „oči“ prošarane crnom, tirkiznom, smeđom te žitom bojom, a sam rep može narasti do 3 metra dužine. Naravno, kao i kod većine ptica, mužjak je taj koji posjeduje prethodno opisane osobine, dok ženka posjeduje smeđe ili sivkaste nijanse. Što se tiče nekakvih zanimljivosti mislim kako je važno dodati kako paunovi nisu agresivni, osim u vrijeme razmnožavanja kada u velikom dvorištu često može doći do tuče između njih i drugih vrsta ptica. Nevjerojatno je da tako graciozne ptice imaju poprilično iritantan pjev, sličan glasanju gusaka.

Osim divljih fazana koje je većina ljudi vidjela, postoje i one vrste kojima se svi dive. Trenutno kod kuće imamo primjerke zlatnog, srebrnog, dijamantnog, divljeg i platinastog fazana. Svaka od ovih vrsta ima posebne kombinacije boja koje ih odlikuju i čine posebnima. Jednostavni su za uzgoj, nisu im potrebni veliki kavezi, a hrane se žitom i kukuruzom.

Svakoj od ovih vrsta ptica u jesen ispadne svo perje te ga nakon toga ponovno obnavljaju. To perje može biti predivan ukras u vazi, na zidu ili na odjeći. Mislim kako za svakoga od nas postoji ljubimac koji će nam promijeniti život, ali ponekad ga je teško pronaći. Zato, ako ga još nemate, krenite u potragu.

Ozanjak Matea, 2.g

ŠKOLOVANJE U VELIKOJ BRITANIJI

Loren Trstenjak, do trećeg razreda bio je učenik gimnazijskog razreda u našoj školi, no ove školske godine dobio je potpunu stipendiju za školovanje u Engleskoj! Jako smo ponosni, nije mala stvar biti učnikom prestižne engleske srednje škole. Kako mu je, kakva je ekipa ondje, princip nastave, prednosti/mane školovanja izvan domovine, što mu nedostaje, pročitajte u nastavku.

Zašto Engleska? Kako si saznao za takvu mogućnost školovanja?

Paa, prijatelj Andrej iz razreda mi je poslao link za natječaj koji je objavio Forum za slobodu odgoja i tako sam uopće saznao da postoji taj program razmjene. Malo sam razmišljao i odlučio prihvatiti izazov. Taj program je udruga koja dijeli stipendije svima i posvuda, ne samo u Engleskoj. Prošao sam nekoliko krugova provjere i imao sreću da sam riješio dobro testove, bio im zanimljiv i da su me odabrali.

Tko plaća tvoje školovanje, je li to besplatno?

To je privatna škola i nije nimalo jeftina, no ja imam sreću da mi je sve plaćeno. Ima nas s raznih strana svijeta i mislim da je ovo zaista jedinstveno iskustvo za nekog u mojim godinama.

Što ćeš moći poslije srednje škole sada kad si obrazovanje nastavio u Velikoj Britaniji?

Imam veću mogućnost pri upisivanju fakulteta i izvan Hrvatske, takozvani „A-level“. Ne znam hoću li ondje ostati I četvrtu godinu. U svakom slučaju, puno sam vidio, proširio vidike, upoznao nove ljude i način života. I naravno, usavršio engleski.

Što ti najviše nedostaje, a što najmanje?

Najviše mi nedostaje Phoebe, moj pas. A najmanje mi nedostaje neuređenost Hrvatske, taj neki nedostatak reda i pravila, a i kad postoje, svi traže način da ih prekrše.

Kakav je tvoj raspored? Malo mi opiši školovanje.

Svaki dan mi izgleda tako da se probudim oko 7:30, idem na doručak koji traje do 8:00, od 8:05 do 9:45 moram obaviti prijavu da „postojim taj dan“ (haha), zatim započinje škola. Imam tri sata prijedodne koji traju po 70 minuta, između imam 20 minuta pauzu. Nakon toga slijedi pauza za ručak. Popodne imam još dva sata, a nakon toga su slobodne aktivnosti. Točno je određeno vrijeme u kojem moraš raditi domaću zadaću, u 23 svi moramo biti u krevetu. Imamo puno zadaće i puno istraživačkog rada, projekata. Nastava se razlikuje od naše u Hrvatskoj.

Kako si se prilagodio, kakvo je društvo, kako ti je bilo u početku?

U početku sam bio jako uplašen, dezorijentiran, trebalo mi je dva tjedna da se priviknem na mentalitet i društvo. Društvo je zaista dobro, jako su pristojni i prijateljski nastrojeni. Ljubazni su i pristojniji od hrvatskih učenika. Hladniji su od Hrvata, no trude se biti što ljubazniji.

Kako se ondje hraniš, znam da si vegetarijanac?

Još uvijek uspijevam održati taj način prehrane, imam izbora u kantini. To je jako raširen način prehrane u Velikoj Britaniji. Za svaki obrok dobiješ tri menija od kojih je jedan vegetarijanski.

Opiši mi školu, što ti se sviđa kod nje, a što ne?

Škola je jaaako lijepa, stara je preko 500 godina. Ne sviđa mi se što su tako strogi, budući da su privatna škola mogu sami izmisliti svoja pravila. Moramo nositi uniforme, biti zakopčani do grla, ne smije nam se vidjeti gležanj na nozi. Vrlo su kruti vezano uz pravila odijevanja. Na misu (koja ne traje dugo) moramo svi, ne pitaju nas koje smo vjere.

Kakav je odnos učenik-profesor?

Odnos učenik profesor je jako dobar. Uvijek im se mogu obratiti, neće me nikad onako "otpilit" i reći "E nemam sad vremena". Jako su susretljivi i pristupačni.

Puš pauze. Imate li ih I puši li tko?

Nemamo (haha). Nisam nikoga vidio da puši, ali sam kasnije saznao da postoje ljudi u mom domu koji puše, ali se baš skrivaju da ih netko ne vidi.

Rezimiraj mi malo sve doživljaje.

A ne znam, najradije bih se podijelio na dva dijela (haha). Oba načina života imaju svoje pluseve i minuse. Lijepo mi je u Velikoj Britaniji, no nedostaje mi crvena kockica I svi u njoj.

Jako si spretn u znakovnom jeziku, njeгуješ li ga i dalje?

Prestao sam, no mislim da ću uskoro početi učiti britanski znakovni jezik jer ovdje imam neke prijatelje koji su ga krenuli učiti.

Koliko je teško sklopiti prijateljstva u odnosu na Hrvatsku?

Rekao bih da je teže jer su malo zatvoreniji.

Kakve i kolike su razlike u cijenama?

Pa velike su. Nisu doduše toliko velike, ali ima razlike.

Kakva je kava?

Kava ovdje je super. Imaš veći izbor kave.

Karla Borovečki, 3.g.

MOJ SPORTSKI ŽIVOT

Ponekad je teško biti sportaš, nosiš odgovornosti pogotovo ako si najstariji ili kapetan u svojoj ekipi, moraš se znati ponašati kao sportaš, biti drugima primjer i pokazati da se sve može kad se hoće, radom i trudom možeš postići sve. Ako želiš postati dobar sportaš čeka te jako puno odricanja, suza, znoja i smijeha.

Još kao mala voljela sam se igrati s loptom. U drugom razredu prvi put sam vidjela kako se igra odbojka. Slučajno sam zalutala u dvoranu i vidjela kako se puno djevojčica igra s loptom. Nekoliko dana kasnije mami i tati sam rekla da bih ja voljela igrati odbojku. Tada sam počela igrati odbojku i još nisam prestala niti planiram uskoro prestati. Dok sam išla u osnovnu školu, odbojku sam igrala u odbojkaškom klubu Čepin. Prvi poziv za reprezentaciju dobila sam u sedmom razredu osnovne škole. Bila sam jako sretna i uzbuđena, ali i uplašena jer nisam znala što me čeka. Od tada su se moja nastupanja za reprezentaciju nastavila. Poslije osnovne škole slijedi srednja škola. Odlučila sam upisati medicinsku školu i od tada je sve postalo teže, morala sam postati odgovornija, odlučnija i samostalna. Željela sam prijeći u novi klub jer sam u Čepinu bila daleko najbolja. Odlučila sam da će to za sada biti ženski odbojkaški klub Osijek. Ovo mi je već druga godina da igram za Osijek, najmlađa sam u seniorskoj ekipi. S petnaest godina sam zaigrala prvi put za Žok Osijek. Moji tjedni su jako naporni, a najteže mi je kada idem poslijepodne u školu.

Odmah iz škole moram na trening, ponekad jedem samo jednom dnevno i to najčešće prije škole, jer živim izvan Osijeka i ne stignem kući, a u toku dana imam previše obaveza.

Još ni jedan vikend do sada nisam imala slobodan, jer su mi utakmice vikendom, zbog odbojke obišla sam cijelu Hrvatsku. Sve vikende provodim na tereni ili na putu.

Ove godine neću imati ljeto jer slijede pripreme za europsko prvenstvo koje će se održati u Osijeku, a za takvo nešto se treba jako puno trenirati. Kad smo već kod uspjeha, imam 40 medalja. Prvu medalju sam osvojila s osam godina na školskom natjecanju. I naravno, većina medalja je zlatne boje.

Iako je ponekad jako teško biti sportaš i ići u školu, ja ne odustajem i nadam se da ću u sportu imati još puno uspjeha.

Dijana Karatović, 2.s3

Ja sam Karla Kolobarić, imam 17 godina i treniram odbojku u klubu „Žok Osijek“. Dok sam bila mala trenirala sam ples, no prestala sam u trećem razredu osnovne. U četvrtom razredu htjela sam se upisati na neki sport, ali nisam znala koji. Moja teta, koja je bila nastavnica Tjelesne i zdravstvene kulture, mi je preporučila da se bavim odbojkom.

Trenirala sam nekoliko godina, pa prestala na neko vrijeme. Opet sam započela na početku šestog razreda i nisam prestala do danas. Išla sam na puno natjecanja te sam sa svojim timom osvojila puno medalja i priznanja. Ovaj sport me puno naučio o životu i ljudima, kako se nositi s porazom, kako se organizirati te sam naučila koliko je važno biti dio tima. Povezanost tima jedini je put do pobjede. Naučila sam priznati pogrešku i krenuti dalje te kada je najteže, podići glavu.

Stekla sam puno prijatelja treniranjem i putovanjem na natjecanja. Najveća podrška su mi roditelji.

Obojka je dio mog života, naučila me puno toga i tako me priprema na život te bi svakome preporučila bavljenje ovim sportom.

Karla Kolobarić, 3.g

JUDO & KICKBOXING

Zovem se Stella Lovaković i treniram judo. Judo je jedna od borilačkih vještina koja potiče iz Japana. Bavim se ovim sportom već 10 godina. Na judo sam krenula sa 6 godina, sasvim slučajno.

Ono što me od tog najranijeg doba privuklo judu su bacanja – razvijanje vještine bacanja u kojoj netko sasvim malen može baciti nekoga ogromnog. Tijekom godina često sam to uspijevala. Osim toga, osvojila sam i poneke medalje. Najljepše mi je bilo to što sam skoro svaki vikend imala priliku biti na drugome kraju svijeta. Neka od mojih najvećih postignuća su zlatna medalja na Prvenstvu Hrvatske u konkurenciji djevojčica do 14 godina (2016.), što je ujedno bilo moje prvo Prvenstvo Hrvatske. Nakon toga, 2017. godine, osvojila sam drugo mjesto na Prvenstvu Hrvatske za djevojčice do 14 godina. Iste sam godine nastupala u većoj uzrasnoj kategoriji mlađih kadetkinja do 16 godina i plasirala se na drugo mjesto na Prvenstvu Države. Godine 2018. osvojila sam naslov kadetske državne prvakinje te sam bila 3. na Prvenstvu Hrvatske za mlađe kadete. U 2019. godini imala sam tri državne medalje i jedan plasman. Osim svih navedenih državnih medalja, nastupala sam i na međunarodnoj sceni te sam i tamo ostvarivala jako dobre rezultate. U 2019. godini primila sam nagradu „Kuna“ za najperspektivniju sportašicu grada Osijeka. Ovo su samo neka od mojih najvažnijih postignuća.

Često me ljudi pitaju zašto baš judo i što on budi u meni: Judo u meni budi osjećaj snage, veličanstvenosti, ljepote i hrabrosti. Onaj najvažniji, ali i najljepši trenutak tijekom borbe je kada nekoga bacim. Tada se osjećam nezaustavljivo. To je osjećaj kada znam da pobjeđujem. Judo jako često uspoređujem sa svojim životom te je to način mog života. Ponekad izgubim, ponekad pobijedim, ali uvijek nastavljam dalje. Judo je za mene savršen jer mi je donio sve što sam mislila da nikad neću imati. Zato je judo najljepši borilački sport.

Moje ime je Mirna Pejić. Učenica sam 3.razreda, smjer fizioterapeutski tehničar. Treniram kickboxing i član sam Kickboxing kluba Sveti Duh Osijek. Od 4.godine bavim se sportom i probala sam različite sportove, ali kickbox mi se najviše sviđa i u njemu sam se pronašla. Počela sam trenirati u 7.razredu. Za sada se natječem na državnoj i međunarodnoj razini, a uskoro se nadam i europskoj. Imam dobre trenere i uvjete za rad u klubu, putujemo na natjecanja, družimo se...Treniramo skoro svaki dan, a pred natjecanje i dva put dnevno. Za sad većinom uspješno usklađujem školske obaveze i treninge, potrebna je organizacija i dosta energije. Ne izostajem s nastave jer klupske obaveze prilagođavam školskima.

Mirna Pejić, 3.ft

"Škaricama" iskrojila svoj nogometni put

Zovem se Marta Mikinac. Imam 18 godina. Moja ljubav prema nogometu započela je u ranom djetinjstvu. Za to su zaslužna moja tri starija brata. Oduvijek navijam za Real Madrid, a prvi nogometni uzor bio mi je Roberto Carlos.

S roditeljima sam nekoliko godina vodila borbu jer mi nisu dopuštali trenirati, sve dok jednog dana nisam izašla sa zadnjeg sata iz škole, te sa strinom otišla kupiti kopačke i počela trenirati bez njihova znanja. Moja nogometna avantura

započinje 2015. godine kada sam s dečkima počela trenirati u Nogometnom klubu Lovor. Prvi i najdraži trener mi je posvetio dosta vremena kako bih napredovala i postala sve bolja. Iako su me dečki uvijek podcjenjivali, poslije svake utakmice bi mi se ispričali jer bi ostali pozitivno iznenađeni. Kada smo igrali protiv NK Dilj Vinkovci zabila sam 10 golova, a ukupan rezultat bio je 36:0. Njihovo podcjenjivanje mi je pomoglo da budem jača. Svaki zvižduk suca za početak utakmice je u meni budio osjećaj gladi i želje za pobjedom. Dvije godine sam provela igrajući s dečkima.

Jedna utakmica protiv Nogometnog kluba Mikanovci za mene je ostala nezaboravna jer sam zabila gol takozvanim „škaricama“ i prvi puta su mi pljeskali i publika i protivnički igrači. To je trenutak kojeg ću zauvijek pamtit. Nakon te utakmice Ženski nogometni klub Mikanovci zvao me da treniram s njima. Moram priznati da mi je bilo teško napustiti dečke, ali sam znala da moram jer samo tako mogu napredovati. Najbolja utakmica koju sam odigrala u ŽNK Mikanovci bila je utakmica protiv Županje kada sam zabila 6 golova.

Tada stvari postaju ozbiljnije i dobivam poziv za Žensku nogometnu reprezentaciju Hrvatske do 16 godina. Tu sreću i ponos je teško riječima opisati. Ubrzo je slijedila utakmica protiv Ženskog nogometnog kluba iz Osijeka. Bila

sam razočarana jer se moja ekipa unaprijed pomirila s porazom. Bila sam svjesna da su djevojke iz Osijeka na višem stupnju od nas,

ali nisam se htjela tako lako predati. Utakmica je završila rezultatom 18:1 u korist ŽNK Osijek. Taj jedan gol sam zabila ja i dobila ponudu da pređem u ŽNK Osijek koju sam ubrzo prihvatila. Godina 2017. meni je najdraža jer se dogodilo toliko velikih stvari za mene. Premda su mi moji roditelji i braća branili da treniram nogomet, bili su mi podrška i bili su sretni jer su vidjeli koliko taj sport mene usređuje. Veliku zaslugu u svemu ima moj otac koji me vozio na treninge u Mikanovce, a kasnije i u Osijek, a to nije mala kilometraža. Naravno, kao i u svemu imala sam uspone i padove, to je normalno, ali važno je ustati poslije svakog pada i ostati na zemlji nakon svakog uspona. Osjećaj koji u meni budi nogomet neusporediv je s bilo čim u mom životu. Zato se bavim nogometom i želim u tome sportu uživati još dugo vremena.

Marta Mikinac, 3.f

I dečki treniraju nogomet

Zovem se Karlo Ulm i treniram nogomet od svoje sedme godine. Prije polaska u prvi razred osnovne škole počeo sam trenirati nogomet u HNK-u Cibalia u Vinkovcima. Mogu reći da sam još kao beba bio okupiran igrajući se loptom, stoga je ljubav prema nogometu tako i započela.

U Cibaliji sam proveo dugih 8 godina, gdje sam stekao mnogo prijatelja, posjetio vjerojatno sve gradove u Hrvatskoj i tako ostvario jako lijepa sjećanja i uspomene na brojne turnire i utakmice koje su

iza mene. Od posebnih trenutaka iz Cibalijske izdvojio bih Ratar Cup koji se održavao u Piškorevcima – od velikih klubova tu su sudjelovali Hajduk, Lokomotiva, Osijek te neki strani klubovi poput Crvene zvezde. Ipak, na samom kraju Cibalia bila ta koja je podigla zlatni pehar u zrak, a odmah nakon toga slijedio je put za Hrvatsku reprezentaciju i nastupanje u njihovom razvojnom kampu U-15. Nakon tih iznimno lijepih godina provedenih u Cibaliji, došao je trenutak za rastanak te prelazak u novi klub, NK Osijek. Otkako sam u Osijeku prošle su tri godine i mogu reći da sam uz pomoć nogometa u ovih 11 godina puno toga naučio o odgovornosti i životu općenito. Jedan od dosada najvećih timskih uspjeha je zasigurno osvajanje Kupa Hrvatske 21. svibnja 2019. godine. Najdraži turnir na kojem sam sudjelovao je Puškaš Suzuki kup u Mađarskoj, također 2019. godine, igrali smo ondje i protiv europskih „velikana“ Real Madrida i Bayern Munchena. Nadam se da će takvih turnira i utakmica za mene biti još mnogo, a svima vama želim poručiti da bavljenjem sportom možete skupiti ogromno iskustvo, mnogo prijateljstava i, što je najbitnije, odgovornost prema svemu što vas čeka u daljnjem životu.

Karlo Ulm, 3.ft

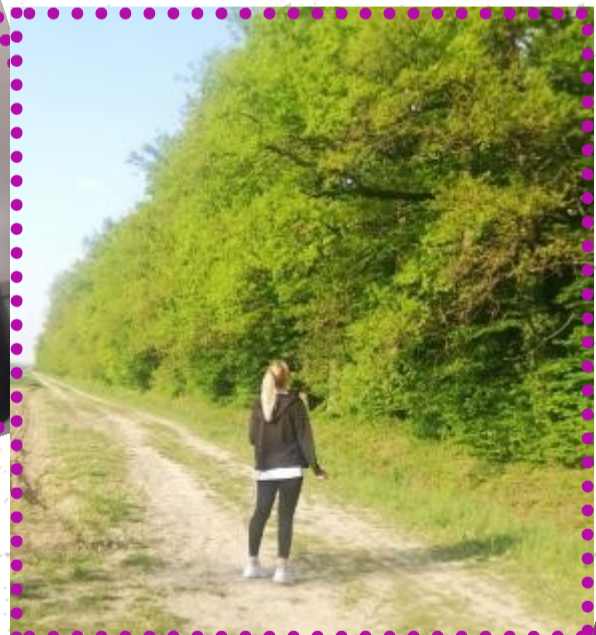
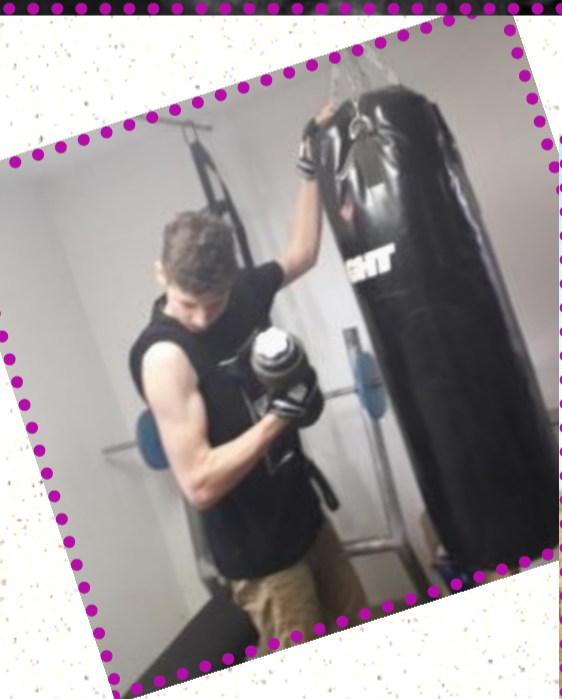
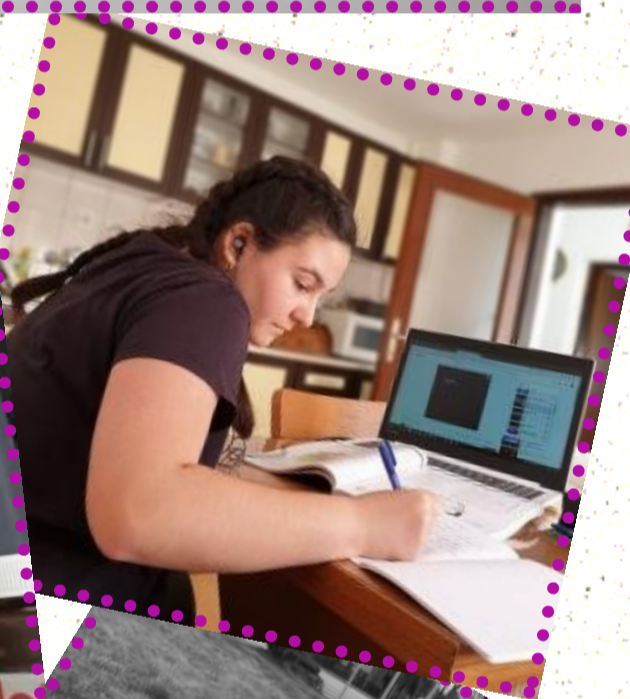
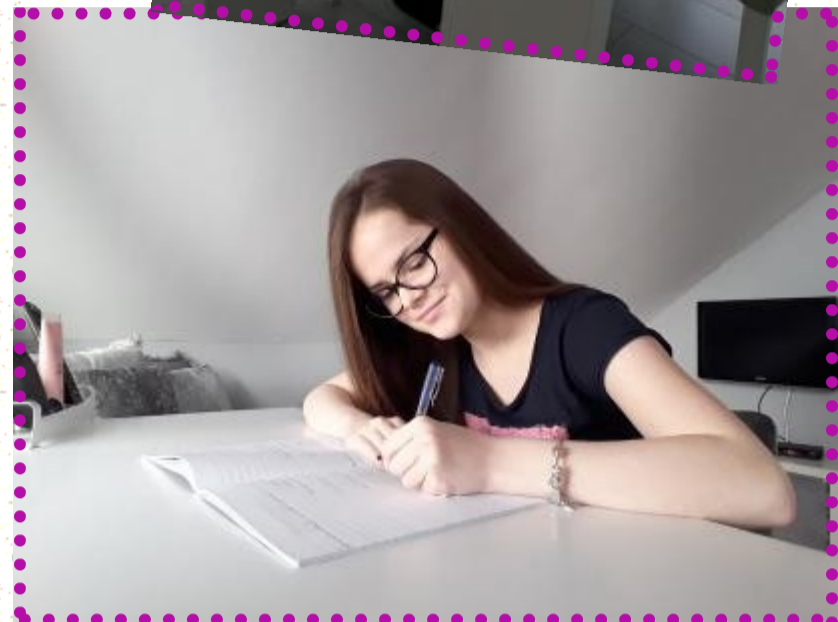
Nogomet treniram od svoje 5 godine, a svoje prve nogometne korake sam napravio u NK Rabu. Do 11. godine sam trenirao kao igrač, onda sam se odlučio za poziciju golmana jer mi se nije dalo trčati na treninzima. U tom klubu sam prošao selekciju mlađih i starijih pionira. Kada sam bio kapetan NK Raba osvojili smo ligu dvije godine zaredom, bili smo viceprvaci države na školskom natjecanju iz nogometa, te sudjelovali na mnogo turnira u Hrvatskoj i izvan njenih granica. S nepunih 14 godina prešao sam u NK Pomorac Kostrena, gdje smo osvojili ligu i išli u kvalifikacije za 1. Hrvatsku nogometnu ligu. Nakon sezonu i pol provedenih u Pomorcu prešao sam u NK Osijek gdje sam i danas. U 3 godine provedene u Osijeku osvojio sam kup Hrvatske dvije godine zaredom i bio na raznim turnirima u Europi i Hrvatskoj i na jednom turniru u Kini.

Petar Vidas, 3.ft

1. dt U
KARANTENI...

Školska zadruga PRO NOS

Od toliko pranja ruku na dlanovima sam pronašla formulu iz fizike iz osnovne škole.

**Razgovaraju dva učenika.
„U koju školu si išao?“
„Ja u HRT3, a ti?“
„Ja na RTL2.“**

Ako vas zovu iz banke zbog duga, recite da ste u Italiji i dolazite za dva dana.

Žali se gripa Coroni da je ostala bez posla, a Corona joj odgovori: „A kako ćeš ga i imati kad ti je loš marketnig!“

**Ide plavuša ulicom i prska ulicu. Pri-
lazi joj policajac i pita ju što to radi.**

- Pa prskam ulicu protiv korone!
- Ali ovdje nema korone!
- Pa nema kad prskam!

Ovaj virus s obzirom da je iz Kine, dugo je i trajao!

LOL

U Bosni bolje dobit Corona virus nego plaću, veće su šanse da preživimo!

Pita profesor učenike: „Kakav je glagol –kihati?“

Perica odgovara: „Zarazni, profesore!“

Panda u prosijeku jede 12 puta dnevno. Mi u karanteni jedemo isto toliko i zato se ovo zove pandemija.

LABAVNE IGLICE

1)

S = R

+ N. osobne zamjenice 3. l. jd. ž. r.

N. osobne zamjenice 2. l. mn. + muški stanovnik

2)

1, 2

1, 2, 3

3)

O+

4)

+

O+

5)

,

”

6)

,

”

”

Anđela Marinković, 1.ft
Lucia Lepen 1.ft
Jovana Klajić, 1.dt

RJEŠENJA:
1) ! 2) korona virus
3) ostani doma
4) zaražena osoba
5) pandemija
6) maska

MEDICINSKA ŠKOLA OSIJEK

#Zaustavimoširenjekoronavirusa #3s2MŠOsijek

